

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄.—ΕΤΟΣ 30^{ον} ΑΘΗΝΑΙ 1—15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1917 ΑΡΙΘ. 1096

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Αί γυναίκες υπέρ των γυναικών (κ. Κ. Παρρέν).—Τὰ ἀναπληρωματικά τοῦ ψωμιοῦ.—Ἡ Λαΐς τῆς Κορίνθου.—Ὁ ἄνδρας μου (Φιλόσοφος σύζυγος).—Ἐκκλησίαι Πατριωτικοῦ Συνδέσμου.—Ἡ συναυλία τοῦ κ. Καλομοίρη.—Καρδιά ὑπὸ πέτρα (Ρίτσα).—Αἱ ὀμιλίες τοῦ Λυκείου.—Τὸ ἄσπρο Τριαντάφυλλο.—Ἑλληνικὸν διήγημα (κ.Κ. Παλαμᾶ).—Πῶς νὰ μαγειρεύωμεν χωρὶς φωτιά.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΕΤΟΣ 29^{ον}

Ἀντίτιμον ἐτησίας ἐγγραφῆς διὰ τὸ ἐδωτερικὸν..... Φρ. 10
διὰ τὸ ἐξωτερικὸν..... Φρ. 18

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ὅδος Γ', Σεπτεμβρίου 2

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐφημερίδος γίνονται δεκταὶ μόνον ἐντὸς ἑνὸς μηνός.

Ἐκαστον τεύχος τιμᾶται 1 δραχ.

Τὰ ἀποστελλόμενα πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ φέρουν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἀποστέλλοντος καὶ νὰ εἶναι καθαρογραμμένα.

Πᾶσα αἴτησις πρὸς ἐγγραφὴν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου εἰς τραπεζικὴν ἢ ταχυδρομικὴν ἐπιταγὴν ἢ καὶ εἰς τοκομερίδια.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου καὶ εἶναι ἐτήσιοι.

Τὰ μὴ δημοσιευόμενα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΣΩΜΑΤΑ

Θέλετε τὰ τέκνα σας καὶ ἰδίως αἱ νεαραὶ κόραι σας ν' ἀποκτήσουν δῶμα καλλιτεχνικὸν καὶ ἀγαλατωδές; Δὲν ἔχετε νὰ κάμετε ἄλλο παρὰ νὰ προμηθευθῆτε ἀπὸ τὸ

NEON ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ

Ὅδος Αἰόλου 66

ΕΝΑ ΕΙΔΙΚΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ

διὰ τοῦ ὁποίου τὰ ΚΥΡΤΑ ΣΩΜΑΤΑ γίνονται εὐθυτενέστατα καὶ καλλιτεχνικώτατα.

Τὸ γνωστὸν Φαρμακεῖον τοῦ κ. Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ.

COSTUMES TAILLEURS

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ράπτῃς τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Ἑλένης.

ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 30^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ | 1-15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1917 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1096

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Τί φυσικώτερον ἀπὸ τὴν προσπάθειαν ἢ ὁποία καταβάλλεται τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐκ μέρους ὄλων τῶν ὁποσδήποτε δυναμένων Ἑλληνίδων ὑπὲρ ἀνακουφίσεως τῶν πτωχῶν γυναικῶν καὶ ἐν γένει τῶν λαϊκῶν ταξέων.

Τὰ συσσίτια εἶναι τὸ πρῶτον καὶ μέγαλον γυναικεῖον ἄθλον εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν. Καὶ πρωταθλήτρια εἶναι ἡ Α.Μ. ἡ Βασιλίσσα, ἢ ὁποία μὲ τὸ πολυπληθὲς ἐπιτελεῖοι τοῦ Πατριωτικοῦ Συνδέσμου κατώρθωσε νὰ ἐπεκτείνῃ τὸν εὐεργετικὸν κύκλον τῶν συσσιτίων εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν Στερεὰν κατὰ τὸν ὅσον καὶ σύστημα, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ κατάπληξιν.

Ἐὰν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἢ ἔλλειψις τῶν τροφίμων καὶ ἢ ὑπερτίμησις τῶν ὑπαρχόντων θὰ κατανοηθῆ πόσον μέγαλο εἶναι τὸ ἔργον τῆς Βασιλίσσης, εἰς τὸ ὁποῖον συνεπικουροὶ ἐτάχθησαν κυραὶ καὶ δεσποινίδες καὶ ἐδῶ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις καὶ τὰ χωριά.

Αἱ Πάτριαι, ὁ Πύργος, αἱ Καλάμαι, τὸ Αἴγιον, τὸ Κιάτο, τὸ Λαύριον, ὁ Βόλος, ἡ Κέρκυρα καθὼς καὶ πλῆθος ἄλλο πόλεων καὶ κομποπόλεων ἀπέκτησαν τὰ συσσίτιά των. Αἱ Πάτριαι πέντε, ὁ Βόλος τρία, αἱ Καλάμαι δύο καὶ ἀναλογως τοῦ πληθυσμοῦ ἐκάστης πόλεως καὶ τῶν λαϊκῶν ἀναγκῶν ἓνα ἢ περισσότερα.

Οἱ πλούσιοι ἐκατάλαβαν, ὅτι ἡ κανονικὴ λειτουργία τῶν συσσιτίων ἐξασφαλίζει ὄχι μόνον

τὴν ζωὴν τῶν πτωχῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν δημοσίαν τάξιν κατὰ τὰς δυσκόλους αὐτὰς στιγμὰς καὶ ἄλλοῦ μὲν μὲ ἐράνους καὶ συνεισφορὰς, ἄλλοῦ δὲ καὶ μὲ γενναίας δωρεὰς τὰ συσσίτια τρέφουν τὴν στιγμὴν αὐτὴν πολλὰς χιλιάδας ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀπέθνησκαν ἀπὸ πείναν. Ἐξ ἄλλου καὶ αὐτὸ τὸ Κράτος καὶ οἱ ἄλλοι, ἀντιληφθέντες ὅτι εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ὁ Πατριωτικὸς Σύνδεσμος ἀναπληροῖ τὴν δρᾶσιν ἑνὸς ὑπουργείου Δημοσίας Ἀντιλήψεως, ἐφεύραν πόρους, εἴτε δι' ἐμμέσων μικρῶν φορολογιῶν, εἴτε καὶ δι' ἀπ' εὐθείας ἐπιχορηγήσεων, αἱ ὁποῖαι διευκολύνουν τὸ ἔργον τῶν συσσιτίων.

Δύναται λοιπὸν νὰ λεχθῆ ἀνεπιφυλάκτως ὅτι τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ γυναικεῖα δρᾶσις καὶ ἡ γυναικεῖα ἀντίληψις μὲ ἐπὶ κεφαλῆς πρωταγωνίστρια καὶ πρωτεργάτιδα ἰσχυρὰν τὴν Βασιλίσσαν Σοφίαν συνεκράτησε καὶ συγκρατεῖ τὴν δημοσίαν τάξιν, τὴν ὁποῖαν ἡ πείνα καὶ αἱ στερήσεις θὰ εἶχαν ἀνατρέψει. Ἀλλὰ μήπως ἡ παροχὴ ἐργασίας εἰς τόσους ἀέργους ἕνεκα τῆς καταστάσεως ἐργάτας δὲν ἀποτελεῖ ἐπίσης πολὺτιμον κλάδον τῆς δημοσίας ἀντιλήψεως, τὸν ὁποῖον ἡ φιλοπατρία καὶ τὸ βαθὺ καὶ ἐρευνητικὸν πνεῦμα τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἑλλάδος ἐδημιούργησε;

Ἡ κατασκευὴ δρόμων καὶ δημοσίων ἐξοραϊστικῶν ἔργων, διὰ τὰ ὁποῖα ἄλλως ὑπῆρχαν πιστώσεις ὄχι μόνον εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀπασχολοῦν χιλιάδας ἐργατικά χέρια, ὅσα ἢ ἐπανεξη-

θεΐσα και διπλασιασθεΐσα καλλιέργεια τῆς γῆς δὲν ἀπασχολεῖ. Διότι εὐτυχῶς διὰ τὸν τόπον και ὑπὸ τὸ πνεῦμα αὐτὸ ἤρχισε νὰ γίνεται ἐνέργεια και ἀνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἕως χθὲς ἐγκατέλειπαν τὰ γεωργικὰ ἔργα, διὰ νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὰς πόλεις πόρον ζωῆς, ἐπανέρχονται εἰς τὸ ζωογόνον ἐπάγγελμα τῆς γεωργίας και καταφεύγουν εἰς τὴν μητέρα γῆν, τὴν φυσικὴν αὐτὴν τροφόν, ἣ ὁποία γενναία πάντοτε και πλουσία δὲν ἀρνεῖται εἰς ὅσους τὴν ἀγαποῦν τοὺς πλουσίους θησαυροὺς τῆς.

Ὁ νέος ὑπουργὸς τοῦ Ἐπισιτισμοῦ και τῆς Ἐπαρχείας κ. Ἐπαμεινώνδας Χαριλάου ἀνῆκε εὐτυχῶς εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν μελετήσει και ἐξ ἰδίας δράσεις ἀντιληφθῆ ὅλα τὰ σχετικὰ πρὸς τὸν ἐθνικὸν πλοῦτον ζητήματα. Βεβαίως ὡς ὑπουργὸς τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀσχολεῖται ἰδίως εἰς τὴν ἐξεύρεσιν πόρον και μέσον διατροφῆς και ὑπάρξεως τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, τὸν ὁποῖον τρίμηνος ἀποκλεισμοὸς ἔφερεν εἰς ἀπελπιστικὴν θέσιν. Ὁμως δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ὅτι ἔχει και τὴν ἰκανότητα και τὴν ταχεῖαν ἀντίληψιν τῆς καταστάσεως, ἥτις τοῦ ἐπιβάλλει νὰ θέσῃ τὰς βάσεις και νὰ ἐπιδιώξῃ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκ τῆς ἰδίας παραγωγῆς ἐπαρχείας τῆς χώρας.

Ὁ ἀποκλεισμοὸς λοιπὸν ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐτὴν θὰ ἔχῃ και τὰ καλὰ του ἀποτελέσματα. Ἐὰν ἀφ' ἐνὸς συνεκλόνισε και ἐξακολουθεῖ νὰ συγκλονίξῃ τὸν κοινωνικὸν μας ὀργανισμὸν και νὰ ἀπλώνῃ ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς μας καταγίδας ἀπειλητικὰς, ὅμως ἐξ ἄλλου μᾶς ἠνάγκασε νὰ ἀνανήψωμεν και νὰ ἀλλάξωμεν τρόπον σκέψεων και ἀντιλήψεων. Αὐτὸς μᾶς ἀποκαλύπτει νέους δρόμους ἐνεργείας, μᾶς ἀνοίγει νέους κλάδους ἐργασίας, μᾶς ἐπαναφέρει εἰς τὸ σημεῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ εἶχαμεν ἀρχίσει, διὰ νὰ μὴν ὑστερήσωμεν εἰς ἐθνικὸν πλοῦτον και ἐπαρχεῖαν τόσον, ὥστε και ἡ ὑπαρξίς μας αὐτὴ ὑπὸ ἔποψιν τροφῆς νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοὺς ξένους. Αἱ γυναῖκες βέβαια και εἰς αὐτὸ οὔτε ὑστερήσαν, οὔτε ὑστεροῦν. Παντοῦ κηρύττουν τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν γυναικεῖα χεῖρα και τώρα ὅπως και πάντοτε ἐζητήσαν τὸ ψωμί και τὴν ὑπαρξίν τῶν ἰδικῶν των.

Ἄλλ' αἱ γυναῖκες ἐπίσης ἐφευρίσκουν και ὀργανώνουν νέας βιομηχανίας, νέα στάδια ἐργασίας εἰς τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν κάθε ἀεργον πτωχὴν, τὴν ὁποῖαν ὠθεῖ ἡ οἰκονομικὴ τρικυμία τῆς ἐποχῆς εἰς ἀπελπίσιν.

Τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον, δηλαδὴ ὅλα τὰ γυναικεῖα σωματεῖα τῶν Ἀθηνῶν, τὰ ὁποῖα συνδέονται εἰς ἓνα κύκλον εὐεργετικὸν κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, ὑπὸ πρόεδρον τὴν Α. Β. Υ. τὴν

πριγκήπισσαν Ἀλίαν, ἐργάζεται σήμερον και ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν ἐνεργειῶν του πρὸς ἀνακούφισιν τῆς δυστυχίας.

Ἴδου νέα στάδια ἐργασίας, τὰ ὁποῖα ἐδημιουργήθησαν διὰ τὰς γυναῖκας ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Α'. Καλαθοπλεκτικὴ ἀπασχολοῦσα περὶ τὰς τριάντα γυναῖκας. Β'. Ὑφαντικὴ και ραπτικὴ ἐτοιμῶν εἰδῶν ἀπασχολοῦσα πλὴν τῶν παλαιῶν και περὶ τὰς ἑκατὸν ἤδη γυναῖκας. Γ'. Κουκλοποιία και κατασκευὴ παιγνίων ἣ ὁποία θὰ ἀπασχολήσῃ περὶ τὰ τριάντα πτωχὰ κορίτσια. Δ'. Καθαριότης πεζοδρομίων δυναμένη νὰ ἀπασχολήσῃ περὶ τὰς ἑκατὸν ἀέργους. Ε'. Συλλογὴ βοτάνων φαρμακευτικῶν και χόρτων ἀπασχολοῦσα περὶ τὰς πενήντα γυναῖκας.

Ὅστε τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον πλὴν τοῦ ὅτι παρέχει πόρον ζωῆς εἰς τριακοσίας ἀέργους, ἰδούει και νέας βιομηχανίας, αἱ ὁποῖα τελειοποιούμεναι θὰ ἀπασχολήσουν διπλάσιον και τριπλάσιον ἀριθμὸν εἰς τὸ μέλλον και θὰ ἀξήσουν τὸν ἐθνικὸν πλοῦτον τῆς ἐγγυρῆσι παραγωγῆς.

Και πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ ὥρα πριγκηποῦλα ἐργάζεται, σκέπτεται και ἐνεργεῖ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ κεντρίξῃ τὴν ἐνεργητικότητα ὅλων τῶν σωματείων, τὰ ὁποῖα ἕκαστον εἰς τὸν κύκλον τῆς ἐνεργείας του ἀμυλλᾶται εἰς τὸν ὠραῖον αὐτὸν ἀγῶνα τῆς ἀλληλεγγύης και τῆς προόδου.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

ΤΑ ΑΝΑΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΤΟΥ ΨΩΜΙΟΥ

Ἄν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἐτράφη εἰς τὴν ἔρημον ἀπὸ ἀκριδῶν και μέλι ἄγριον, χωρὶς νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ πείναν, βεβαίως ἡμεῖς δὲν διατρέχομεν τοιοῦτον κίνδυνον, ἐφόσον ἔχομεν πλὴν τοῦ ψωμοῦ, τόσα ἄλλα τρόφιμα θρεπτικὰ και θερμαντικὰ εἰς τὴν διάθεσίν μας.

Και πρῶτον θερμαντικόν, τὸ ὁποῖον καμμία ἀνταντικὴ δύναμις ὅσον ἰσχυρὰ και μεγάλη και ἂν εἶναι δὲν ἠμπορεῖ νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ εἶναι ὁ ὠραῖος, ζωογόνος και ζωοδότης ἥλιος. Ὁ χειμῶνας μᾶς ἐφέτος ἐπέρασεν ὡς μία ὠραία ἀνοιξίς. Ὁ κόσμος πού ζεσταίνεται ὅλην τὴν ἡμέραν κάτω ἀπὸ τὴν ὠραῖαν αὐτὴν και ὀλοφώτειν ἔστιαν τοῦ φωτὸς δὲν αἰσθάνεται φυσικὰ τὴν σωματικὴν του θερμότητα μειωμένην, ἀλλ' οὔτε τὴν ἀνάγκην νὰ τραφῆ διπλάσια ἀπὸ τὸ καλοκαῖρι, ὅπως συμβαίνει εἰς τὰ ψυχρὰ κλίματα. Ὑστερα μὲ τὸν ὠραῖον αὐτὸν ἀνοιξίτικον καιρὸν ἡ γῆ ἐγονιμοποιήθη κατὰ τρόπον ἀσυνείθιστον και ἡ παραγωγὴ τῆς ἐξησφαλίσθη τόσον πλουσία, ὥστε νὰ μᾶς δίδῃ ὄχι τὰς ἀκριδῶν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου—ἡ λέξις ἀ-

Ἐργάτιδες τῶν Ἀθηνῶν ἀνὰ τὰ γραφεῖα παραγωγῆς ἐργασίας.

κρις σημαίνει βλαστοὺς χόρτων—ἀλλὰ κάθε εἶδος λαχανικά, ὄσπρια και καρποὺς εἰς ἀφθονίαν και μεγάλας ποσότητας.

Τὰ ὄσπρια τῆς ἐποχῆς, ὡς τὰ κουκιά εἶναι ὑπερτριπλάσια ἀπὸ ἄλλοτε. Μετὰ ἓνα μῆνα τὸ πολὺ τὰ κουκιά ὄριμα πλέον θὰ ἀναπληρώσουν τὸ ψωμί. Ἄλλὰ και τὰ καρτότα φέτος και τὰ ποντζάρια πού περιέχουν ζάχαρι και ἄμυλον και τὰ κουνουπίδια και τὰ λάχανα εἶναι ἀφθονα, ὅπως και τὰ ραδίκια και τὰ ἄγρια χόρτα τοῦ βουνοῦ. Εἰς ἓνα συνδυασμὸν λοιπὸν ὄσπριων ξηρῶν—εὐτυχῶς ὑπάρχουν ἀρκετὰ διὰ τὴν καθημερινὴν κατανάλωσιν—και λαχανικῶν ἀναπληροῦται ἡ ἀνεπάρκεια τοῦ ψωμοῦ. Ὑστερα τὸ τυρὶ εἶναι ἀφθονώτατον. Ἄς γίνῃ ἐπίταξις ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τῶν προμηθειῶν και ἄς πωληθῆ εὐθηνότατα, ἔστω και μὲ ζημίαν τοῦ κράτους, εἰς τὸν ἐργατικὸν κόσμον εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ γίνῃ διδασκαλία περὶ τῶν ἀναπληρωματικῶν τοῦ ψωμοῦ.

Διότι ἡ ἀνησυχία τοῦ κόσμου ἔγκειται ἀκριβῶς εἰς τὴν ἀγνοίαν τῶν πολλῶν ὅτι ὑπάρχουν τροφαὶ ἀναπληρωματικαὶ τοῦ ψωμοῦ. Ὁ Ἐλ-

ληνικὸς λαὸς εἶναι ψωμοφάγος πολὺ και ἐλάχιστα κρεοφάγος. Ἡ κυρίως τροφή του εἶναι τὸ ψωμί. Ὑπάρχουν πτωχικὰ σπίτια πού τρώγουν κρέας μόνον τὰ Χριστούγεννα, τῆς ἀπόκριης και τὸ Πάσχα και ὅλον τὸν ἄλλον καιρὸν τρέφονται μὲ ψωμί. Πῶς νὰ καταλάβουν λοιπὸν οἱ ἀνθρωποι αὐτοὶ ὅτι ἠμποροῦν νὰ ζήσουν μόνον μὲ 50 δρ. ψωμί τὴν ἡμέραν σήμερον ἢ και χωρὶς ψωμί διόλου αὔριον.

Ἴδου γιατί πρέπει ὅλοι οἱ δασκάλοι εἰς τὰ σχολεῖα και ὅλοι οἱ παπάδες εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ ἐξηγήσουν εἰς τὸν λαὸν τί ἀντικαθιστᾶ τὸ ψωμί και νὰ τὸν βεβαιώσουν ὅτι κανεὶς δὲν διατρέχει κίνδυνον νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ πείναν.

Ἄπλως ὅλοι θὰ ἀλλάξωμεν συνηθείας και δίαιταν. Ἐὰν συνειθίσωμεν νὰ μὴν ἀφίνωμεν νὰ μᾶς ἐπηρεάσουν οἱ δειλοὶ και οἱ ἐγωῖσταί, ἔὰν θελήσωμεν νὰ καταλάβωμεν ὅτι σήμερον ὁ ὅλος ὁ κόσμος και αὐτοὶ πού μᾶς ἀποκλείουν και μᾶς βασανίζουν, ἀρχίζουν νὰ πεινοῦν, ἔχουν δὲ ἐπὶ πλέον και ὅλους τοὺς πόνους και τοὺς θανάτους και τὰς κακονχίας τοῦ πολέμου και τὰ ψύχη τῶν ψυχρῶν κλιμάτων των, τότε θὰ ἐν-

νοήσωμεν ὅτι εἴμεθα σχετικῶς εὐτυγέστεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ὅτι διατρέχουμεν πολὺ ὀλιγωτέρους κινδύνους ἀπὸ αὐτούς.

Βεβαίως δὲν εἶναι εὐχάριστον νὰ ἀλλάξῃ κα- νεὶς συνηθείας. Ἄλλὰ ὁ πόλεμος αὐτὸς ὁ τό- στον λυσσαλέος, ὁ ὁποῖος ἀνεστάτωσεν ὅλον τὸν κόσμον καὶ ὁ ὁποῖος διαρκεῖ τρία ἔτη τώρα δὲν ἠμποροῦσε νὰ μὴν ἔχῃ τὸν ἀντίκτυπόν του καὶ εἰς ἡμᾶς. Ἡ γεωγραφικὴ θέσις μας δυστυχῶς εἶναι τοιαύτη ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπόστασις μας ὡς μικροῦ κράτους τόσον ἐξαρτωμένη, ὥστε νὰ ὑποφέρωμεν καὶ νὰ βασανίζωμεθα χωρὶς αἰτίαν καὶ ἀφορμὴν.

Ἄς γίνωμεν φιλόσοφοι ἐπὶ τέλους καὶ ἄς προ- σπαθοῦμεν νὰ εἴμεθα γενναῖοι καὶ εὐθυμοὶ καὶ νὰ σκορπίζωμεν γύρω μας ἐλπίδας καὶ φαιδρό- τητα. Ἡ καλὴ καρδιὰ καὶ ἡ φαιδρότης ἄς ἀν- τικαταστήσῃ τὸ ἄσπρο ψωμὶ καὶ θὰ γίνῃ τὸ καλλίτερον τονωτικὸ εἰς τὴν περίοδον αὐτὴν τῆς δοκιμασίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὑποβάλλονται ἀδια- κρίτως ὅλοι, πλούσιοι καὶ πτωχοί.

Ἡ γυναῖκες εἰς τὰ σπίτια μας, καὶ πλησίον τοῦ λαοῦ ἠμποροῦμεν νὰ ἐμπνεύσωμεν θάρρος καὶ νὰ ἐξηγοῦμεν καὶ μεταδίδωμεν ὀδηγίας καὶ συμβουλὰς εἰς ὄσους ἔχουν ἀνάγκην. Διότι αἱ γυναῖκες εἰς κάθε κρίσιμον στιγμὴν ἔχουν πε- ρισσότερον θάρρος καὶ δύναμιν ψυχικὴν ἀπὸ τοὺς ἄνδρας, καὶ ὅταν θέλουν γίνονται οἱ καλ- λίτεροι καὶ σωστικότεροι ἀπόστολοι καὶ σύμ- βουλοι.

Η ΛΑΪΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Εἰς μίαν καλλιτεχνικὴν συγκέντρωσιν τῶν φί- λων τῆς Ἡ Λαΐς ἔφερε καὶ πάλιν τὸ ζήτημα τῆς καλλονῆς καὶ ἠρώτησε τὸν διασημότερον αἰσθη- τικὸν τῆς ἐποχῆς ποῖαι διαφοραὶ ὑπῆρχαν με- ταξὺ τῆς ὠραιότητος τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυ- ναϊκῆς.

Ἡ ἀνδρική ὠραιότης, εἶπεν ὁ καλλιτέχνης εἶναι δυνατὴ εἰς ἔκφρασιν, εἰς ἀναλογίας ἐντό- των γραμμῶν καὶ χαρακτηριστικῶν, εἰς ὕψος ἀ- ναστήματος, εἰς πλάτος θώρακος, εἰς ἐλαστικό- τητα καὶ ἐλαφρότητα κινήσεων. Σάρκες πολλὰ καὶ πλαδαρὰ φυσιολογία, καὶ βάρος ὑπερβολι- κὸν δὲν ἠμποροῦν ποτὲ νὰ χαρακτηρίζουν ἄν- δρα εὐμορφον, ὅσον καὶ ἂν αἱ λεπτομέρειαι τοῦ προσώπου εἶναι τέλειαι.

Εἰπέτε μας, εἶπεν ἡ Νηλῖς, μία ἀπὸ τὰς ὠ- ραίας ἀκολούθους τῆς Λαΐδος, τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ κάλλους. Πρόκειται νὰ διοργανώσωμεν ἀ- γῶνας ὠραιότητος καὶ οἱ ὁρισμοὶ αὐτοὶ θὰ κα- ονίσουν τὰς ἀποφάσεις τῶν κριτῶν μας.

Διὰ τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς θὰ πρέπει νὰ τε- θῶν ἐκτὸς συναγωνισμοῦ ὠραῖαι ὡς ἡ Λαΐς, ἀκόμη καὶ ἡ Νηλῖς καὶ ὅλαι αἱ ἀκόλουθοι τῆς Λαΐδος, αἱ ὁποῖαι ἀναμφιβόλως θὰ τρέψουν εἰς φυγὴν ὅλας τὰς ἄλλας, εἶπεν ὁ Ἐρωτίδης.

Κατὰ τοὺς μεγάλους διδασκάλους μας τὸν Σκόπαν καὶ τὸ Πολύκλειτον, ἰδοὺ ὁ τέλειος ὀ- ρισμὸς τοῦ κάλλους, εἶπεν ὁ καλλιτέχνης, δει- κνύων τὴν Λαΐδα. Τώρα εἰς μερικωτέρους ὀρι- σμοὺς ἡ κεφαλὴ πρέπει νὰ εἶναι στρογγυλὴ, οὔτε μεγάλη, οὔτε μικρὴ, τὰ μαλλιά λεπτά, μα- λακά, κυματιστά, πυκνά, ξανθὰ, καστανὰ ἢ μαῦρα ἀδιάφορον. Τὸ μέτωπον πλατὺ καὶ ὑψη- λὸν ὡς ἔδρα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς μεγαλο- φυνίας, ὅπως τὸ μέτωπον τῆς Ἀθηνᾶς. Ἄλλ' ἠμπορεῖ νὰ εἶναι καὶ κάπως χαμηλότερο, ἀλλὰ γελαστό καὶ χαριτωμένο ὡς τῆς Ἀφροδίτης.

— Ποῖον εἶναι τὸ ἐκφραστικότερον μέρος τοῦ προσώπου; ἠρώτησε κόρη μὲ μάτια ἀκτινοβόλα.

— Τὰ μάτια ὅταν εἶναι ὡς τὰ δικά σας, ἀπήντησεν ὁ καλλιτέχνης, μεγάλα, καλοκομμένα ὡς ἀμύγδαλα, φωτεινὰ καὶ θερμὰ καὶ ἀκτινο- βόλα. Ἀδιάφορον τὸ χρῶμα. Μαῦρα ἢ γαλανὰ, στακτιὰ ἢ πράσινα. Ὅταν ἐναρμονίζονται μὲ τὸν χρωματισμὸν τοῦ προσώπου καὶ τῶν μαλ- λιῶν εἶναι οἱ μαγνηταὶ ποῦ μᾶς ἐλκύουν καὶ μᾶς τρελλαίνουν, εἶναι ἡ μεγάλη δύναμις τῆς ψυχῆς.

Ἀναλύσατε, μερικεύσατε τὸν ὀρισμὸν τῶν ματιῶν, ἐφώναξαν ὅλοι. Καὶ μάτια μαῦρα πύ- ρινα καὶ γαλανὰ ὡς οὐρανοὶ προσηλώθησαν ἐπάνω του καὶ τὸν κατέτρωγαν.

Ὁ καλλιτέχνης μὲ μίαν ὠραῖαν χειρονομίαν ἐσκέπασε τὰ ἰδικά του. Εἶναι ἀδύνατον κάτω ἀπὸ τῆς φωτιῆς αὐτῆς ποῦ μὲ φλέγουν καὶ μὲ πυρπολοῦν εἶπεν, ὡς τόσα τόξα τοῦ Ἀπόλλωνος νὰ ἠμπορέσω νὰ ἐξακολουθήσω. Καὶ μὲ τὰ βλέμματα χαμηλωμένα χωρὶς νὰ βλέπῃ κανένα ἐξηκολούθησε:

— Τὰ μαῦρα εἶναι θερμότερα, καίουν καὶ πυρπολοῦν. Τὰ σκοτεινοπράσινα παιγνιδίζουν καὶ ἰμιλοῦν στῆς ψυχῆς. Τὰ γαλανὰ ἀντανα- κλοῦν ἤρεμα, γλυκὰ καὶ μαλθακὰ τοὺς οὐρα- νοὺς, ἀλλὰ καὶ κάποτε τὴν τρικυμισμένην θά- λασσαν. Τὰ στακτιὰ κάποτε ἀστράπτουν καὶ κόβουν ὡς ἀτσάλι. Εἶναι ἐπικίνδυνα. Βλεφα- ρίδες μεγάλες ὡς μετάξινας αὐξάνουν τὴν δύ- ναμιν τοῦ ματιοῦ.

— Καὶ τὰ φρεῖδια; εἶπεν ἡ Εὐχάρης.

— Λεπτότατα καὶ ἀπαλὰ ὡς τὰ ἀκτινωτὰ τῶν ὠραίων σας ματιῶν, εἶπεν ὁ Ἐρωτίδης, ὁ ἐγκωμιστῆς τῶν ὠραίων, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχαν κολλήσει τὸ παρατσούκλι αὐτό.

Εἶναι ἀκριβῶς ὁ τύπος σας, εἶπε στρεφόμε- νος εἰς τὴν κόρην ὁ καλλιτέχνης. Φρύδια χον- δρα καὶ δυνατὰ σκληραίνουν τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ κάποτε τοῦ δίδουν μίαν ἐξαιρετικὴν γοη- τευτικὴν ἐπιβολὴν, ὅταν στεγάζουν ὠραῖα μάτια καὶ στολίζουν πρόσωπο μὲ ἀπαλὰ χρώματα. Κάποτε τὰ ἴσια καὶ εὐγραμμά φρύδια ἀνοίγουν τὸ πρόσωπον καὶ τοῦ δίδουν μίαν ἰδιαιτέραν ἔκφρασιν.

— Καὶ ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρῃ πρόσωπον ἀνεκτὸν χωρὶς ὠραῖαν ῥίνα; ἠρώτησεν ἡ Λάλα μὲ κά- ποιαν πονηρίαν.

— Ἡ μύτη εἶναι ἡ λεπτὴ γραφικὴ στήλη ποῦ στηρίζει ὅλο τὸ κάλλος τοῦ προσώπου, εἶπεν ὁ καλλιτέχνης. Ἄλλὰ εἶναι καὶ τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἡ φύσις ἐφάνη συχνὰ ἄδικος καὶ σκλη- ρά, διότι εἰς τὰς ἀναλογίας τῆς καὶ τὴν θέσιν τῆς μεταξὺ ἴσων ἀποστάσεων ἐκ τῶν ἄνω καὶ πρὸς τὰ κάτω τοῦ προσώπου ἐξαρτᾶται τὸ συ- νολικὸν κάλλος. Ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Σκόπα, τὴν ὁποίαν ἔχομεν ζωντανὴν ἐνώπιόν μας, μᾶς δίδει τὸν τελειότερον τύπον τοῦ εἶδους, τὴν γραμμὴν τὴν πλέον ἄψογον καὶ ἁρμονικὴν.

Ὡς πρὸς τὸ στόμα, τὴν δροσερὰν καὶ θερμὴν μαζὴν αὐτὴν φοιτᾶν τῶν φιλημάτων, ὑπάρχουν γνῶμαι διάφοροι. Πάντως τὸ χρῶμα πρέπει νὰ εἶναι κόκκινο, τὰ χεῖλη λεπτά μὲ καμπυλωτὴν γραμμὴν εἰς τὸ μέσον καὶ μὲ λακίσκους εἰς τὰ σβυρόμενα πλάγια, ὅπου ἀνθίζει τὸ γέλοιο καὶ ἀπλώνει τὸ κράτος τῆς ἡ χαρᾶς. Τὰ οὖλα κόκ- κινὰ ὡς σάρκα ὀρίμου ροδιοῦ μὲ δύο σειρὰς δοντιῶν κανονικῶν καλὰ παρατεταγμένων καὶ σφηνομένων μέσα εἰς τὸ καταπόρφυρο φάτνω- μα. Πηγούνη λεπτὰ καὶ ἀπαλὰ στρογγυλευμένο, χωρὶς λακκάκια καὶ γραμμῆς συμπληρώνει τὸ ὠ- ραῖο στόμα καὶ δίδει εἰς τὴν κατατομὴν τὸ ὠσειδὲς σχῆμα τοῦ ἀληθινὰ ὠραῖου προσώπου.

Ὅταν ἡ κεφαλὴ στηρίζεται εἰς λαίμων λευκὸν καὶ λεπτὸν πρὸς τὰ ἄνω καὶ στερεοῦμενον εἰς τὸν κορμὸν μὲ βᾶσιν στρογγυλὴν καὶ ἀγαλμα- τώδη χωρὶς γραμμὰς καὶ ἐξογκώσεις ἀγγείων, τότε συμπληροῖ τὸ κάλλος τοῦ προσώπου.

Ῥμοὶ ἐλαφρῶς καμπύλοι, πύλλευκοι καὶ χω- ρὶς κόκκαλα καὶ γωνίες καὶ ἀρθρώσεις ὁμο- πλατῶν καμπυλωτῶν πρὸς τὸ μεσαῖον βαθοῦ- λωμα τῆς ράχης μᾶς δίδουν ἐντύπωσιν κορμοῦ τελείου, τὸν ὁποῖον συμπληρώνει πρὸς τὰ ἐμ- πρὸς θώραξ εὐρύς, μὲ στήθη στρογγύλα, μετρίου μεγέθους, τοποθετημένα οὔτε πολὺ ὑψηλά, οὔτε χαμηλά, λευκά, σκληρὰ καὶ εἰς ἀπόστασιν.

Ἰδοὺ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κάλλους τοῦ ἄνω καὶ σπουδαιότερου μέρους τοῦ σώματος. Διὰ σήμερον ἄς περιορισθῶμεν ἕως ἐδῶ ἐπρό- σθεσεν ὁ νέος καλλιτέχνης, διότι ἐκουράσθη νὰ

ἀπαριθμῶ χωρὶς ἀνάγκην τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κάλλους, ἀφοῦ ὅλαι αἱ ἐδῶ παριστάμεναι μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Λαΐδα μᾶς δίδουν τοὺς κλασικωτέρους τύπους μᾶς ζωντανῆς ὠραιότη- τος, τὴν ὁποῖαν ἐξιδανικεῖ ἡ ἐλαστικότης καὶ ἡ χάρις τῶν κινήσεων. P.

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ

Θ'.

Πολὸς ἢ ὀλίγος καιρὸς εἶχε περάσει, ἀφότου ἔπαθα τὴν ἀμνησίαν ἐκείνην δὲν εἰξεύρω. Ἄλλ' ὅτι θὰ ἐπεθυμοῦσα νὰ παρετεινετο ἡ κατάστα- σις αὐτὴ εἶναι βέβαιον. Μὲ τὸ νὰ μὴν ἐνθυμοῦ- μαι καὶ δὲν ἐβασανίζομαι καὶ δὲν ὑπέφερα. Εὐθὺς ποῦ ἦλθα στὰ καλά μου, τὸ μαρτύριον ἄρχισε. Τὰ καθημερινὰ γράμματα, αἱ συναντή- σεις ἢ προσχεδιασμέναι ποῦ ἐπαρουσιάζοντο ὡς τυχαῖες, αἱ ὑποδοχαί, τὰ γεύματα καὶ τὰ προ- γεύματα, αἱ ἐκδρομαὶ καὶ τὰ πικνίκ, ὅλα αὐτὰ ἦτο μαρτύριον, ποῦ ἔπρεπε νὰ μένη σφικτο- κλειδωμένο εἰς τὰ κατάβηθα τῆς ψυχῆς μου, ἐὰν ἤθελα νὰ σώσω τὴν ἀξιοπρέπειάν μου καὶ τὴν ἰδικὴν του, ἀκόμη δὲ καὶ κάποιαν σχετικὴν ἡ- συχίαν ὅλων μας.

Ὁ ἄνδρας μου καλὸς καὶ ἡμέρος, ὅσο ἐνό- μιζεν ὅτι δὲν ἐμάντευα τίποτε ἢ ὅτι δὲν παρα- κολουθοῦσα τὰ διάφορα αἰσθηματικά του ἐπει- σόδια, ἐγένετο κακὸς, δύστροπος, εὐθὺς ποῦ μὲ ἔβλεπε σκεπτικὴν, ἐπιφυλακτικὴν, ψυχρὰν μαζὴν του. Ἐκαμην ὅ,τι ἠμποροῦσε, ἐσοφίζετο χίλια πράγματα γιὰ νὰ προκαλέσῃ ἐξηγήσεις, γιὰ νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ βγάλω ὅ,τι ἐκρυβα τόσο καλὰ μέσα μου. Τὸ κοριτσάκι μου ποῦ ἠσθάνετο πάντα τὴν καταιγίδα ποῦ μᾶς ἀπειλοῦσε ἐπρο- λάμβανε νὰ μὲ συμβουλεύσῃ: Μαμά, πρέπει νὰ γελάς στὸ τραπέζι καὶ νὰ λὲς ὠραῖα πράγματα γιὰ νὰ μὴ θυμώσῃ περισσότερο ὁ πατέρας. Ἐέ- ρεις δὲν εἶναι κακὸς καὶ σὲ ἀγαπᾷ, ἀφοῦ τόσο πολὺ ἐκλαιγε ὅταν ἦσουν ἄρρωστη.

Καὶ ἡ μικρούλα εἶχε δίκην. Ὁ ἄνθρωπος αὐ- τὸς μᾶς ἀγαποῦσε καὶ τῆς δυὸ καὶ ἦταν εὐτυχι- σμένος, ὅταν τὸν ἐβοηθούσαμε νὰ ξεγνᾷ τῆς ἀ- ταξίες του καὶ τὸ κακὸ ποῦ μᾶς ἔκανε. Ἡ μάλ- λον ὅταν ἐφαινόμεθα ὅτι δὲν τῆς ἐνοουσαμεν. Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ ἤθελε νὰ συναντώμεθα ποτὲ μὲ τὴν κυρίαν τῆς αἰσθηματικῆς του ζωῆς. Μὰ ἔλα ποῦ δὲν ἦτο δυνατόν, ἀφοῦ ὑπῆρχε πάντοτε κάποιος σύζυγος τῆς κοινωνικῆς μας τάξεως καὶ ἀφοῦ μὲ τὰς οἰκογενειακὰς μας σχέ- σεις ἐδικαιολογοῦντο καὶ ἐσκεπάζοντο καὶ αἱ ἰδιαιτεραὶ του.

Πόσες φορὲς ἠναγκάσθη νὰ βεβαιώσω μίαν

κοινή συνάντησίν μας τῆς ἡμέρας καὶ τῶν τριῶν μαζή, διὰ νὰ διασκεδάσω τὰς ὑποψίας τοῦ συζύγου, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε καὶ δὲν ἔβλεπε, ἔννοοῦσε καὶ δὲν ἔννοοῦσε, ὅπως οἱ περισσότεροι ἄνδρες τῆς κατηγορίας αὐτῆς. Εἰς τὴν πρώτην περίστασιν τοιοῦτου εἶδους ὁ ἄνδρας μου ἔμεινε κατάπληκτος. Εἶσαι μεγάλη καρδιά, μοῦ εἶπε, ὅταν ἔμειναμε μόνοι. Εἶσαι ἀγία γυναῖκα! Καὶ εἶμαι ἀνάξιός σου, ἀνάξιος τῆς ἀγάπης σου. Τόσον δὲ εἶχε συγκινηθῆ, ὥστε ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα, οὔτε γράμματάκια ἐδέχθη, οὔτε συναντήσεις προητοίμασε, οὔτε με ἀφήκε μόνην διόλου, Διωργάνωσε μάλιστα ἕνα μικρὸ ταξιδάκι εἰς ἕνα γειτονικὸ νησάκι καὶ θὰ ἔχαιρόμεθα ἴσως γιὰ κανένα μῆνα τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἀσώτου, ἂν κακοδιαθεσία αἰφνιδία τῆς μικρῆς μας δὲν ἐμπόδιζε τὸ ταξίδι μας.

Ἐγὼ τότε ἀφιερωμένη εἰς τὴν νοσηλείαν τοῦ παιδιοῦ, τὸν ἀφήκα μόνον εἰς τὰς ἐκδρομὰς καὶ τὰ φιλικὰ γλέντια. Καὶ ἡ Κίρκη ἐπανελάβε τὸ κατακτητικὸν ἔργον τῆς. Μὴ σὰς φανῆ παράξενος ὁ τίτλος ποῦ τῆς δίδω. Κάθε γυναῖκα ποῦ ἀποσπᾷ ἕνα ἄνδρα ἀπὸ τὸ σπιτι τοῦ καὶ μεταχειρίζεται κάθε μέσον νὰ τὸν κρατῆ κοντὰ τῆς, χωρὶς ἔρωτα, κατὰ τὸ πλεῖστον, εἶναι ἀπλούστατα μία Κίρκη. Ἐνα βράδυ ἔξαφνα ὁ πλυροὸς τῆς μικρᾶς μας ἠῤῥησεν ἀπότομα καὶ ἐγὼ τρομαγμένη ἔστειλα νὰ τὸν ζητήσω εἰς συγγενικὸ σπιτι, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε δειπνήσει μετὰ τὴν εὐνοουμένην του συντροφία. Φαίνεται ὅτι ἡ κυρία γιὰ νὰ δοκιμάσῃ, ἂν τὴν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ τὴν κόρην του τοῦ ἐπέβαλε νὰ μείνῃ. Καὶ ὁ ἄθλιος ἔμεινε, ἀνήσυχος βέβαια καὶ στενοχωρημένος καὶ ἄθυμος, ἀλλ' ἔμεινε. Καὶ ἡ βεγγέρα τὸ βράδυ ἐκεῖνο μετὰ τὸ συνειδησμένον χαρτοπαίγιον παρετάθη ἕως τὰς τρεῖς, διότι ἐκεῖνη τὸ παρέτεινε καὶ ἐκεῖνη τὸ ἐκανόνισεν ἐπίτηδες γιὰ νὰ βασανίσῃ καὶ ἐκείνον καὶ ἐμένα. Ὁμολογῶ ὅτι τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἔχασα τὴν ὑπομονή. Ἡ ἀγωνία μου γιὰ τὴν κατάστασιν τοῦ παιδιοῦ, ἡ ἀνησυχία τοῦ γιατροῦ μας, τὸν ὁποῖον ἔστειλα νὰ φέρω τὰ μεσάνυχτα καὶ ὁ ὁποῖος ἔμεινε μαζὶ μου, ἀπὸ φόβον πλέον μήπως ἐγὼ πάθω ὅ,τι εἶχα ἤδη πάθει ἄλλοτε, με ἔκαμαν νὰ χάσω κάθε ἐπιφύλαξιν.

Ὅταν ἐφανίσθη στολισμένος καὶ μυρωμένος, με ὅλα τὰ κόκκινα ἀπὸ τὴν ἀγρυπνίαν μάτια, δὲν ἠμπόρεσα νὰ κρατηθῶ: Ὁραῖος πατέρας εἶσαι! εἶπα μπροστὰ στὸν γιατρό. Καὶ ἔφυγα ἀπὸ τὸ δωμάτιον, διότι θὰ μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴν ἐξακολουθίσω.

Ὁ γιατρός ὅμως, ἀγανακτισμένος καὶ αὐτὸς ἔκαμε καλὰ τὸ μέρος του. Φίλος του προσωπικῶς ἐγνώριζε καλὰ τὴν ζωὴν του καὶ εἶχε ἀρ-

κετὸ θάρρος μαζὶ του, ὥστε τοῦ τὰ εἶπεν ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια. Αὐτὸς ἀναπολόγητος, ἐγονάτισεν ἔμπρὸς εἰς τὸ κρεββάτι τοῦ παιδιοῦ καὶ ὅσο τὸ ἔβλεπε νὰ καίεται καὶ νὰ παραμιλῆ, περισσότερο ἔκλαιε καὶ τόσο ἀπελιζέτο.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ παιδί ἐκαλλιτέρευσε καὶ ὁ πατέρας ἐπαρηγορήθη. Τοῦτο δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ ὑποσχεθῆ, ὅτι δὲν θὰ ἔβγαινε ποτὲ πλέον τὸ βράδυ καὶ ὅτι θὰ ἔμεινε διαρκῶς μαζὶ μας, ἕως ὅτου ἡ μικρούλα ἀναρρώσῃ τέλεια. Νοσοκόμος μοναδικὸς ὅταν ἤθελε, με ἔστειλε νὰ ἀναπαύομαι κάθε λίγο, καὶ ἐγένετο τόσο γοητευτικὸς μετὰ τὴν μικρὴν μας ἄρρωστη, ὥστε νὰ τὴν κάμῃ καλὰ μὰ ὥρα πρωτύτερα με ἕνα εἶδος ψυχικῆς ἐπιβολῆς.

Ἡ εὐτυχία αὐτὴ διήρκεσε ὅσον καὶ ἡ ἀσθένεια τοῦ παιδιοῦ. Εὐθύς ἔπειτα τὰ πράγματα ἐπανελάβαν τὸν συνειδησμένον δρόμον των. Τώρα ἡ τρυφερότητες του μετετοπίσθησαν εἰς τὸ ἀντίθετον στρατόπεδον, ὅπως ἐγένετο πάντοτε καὶ ὅπως γίνεται καὶ θὰ γίνεται εἰς ὅλην τὴν ζωὴν.

Αὐτὴν τὴν ἀστασίαν, αὐτὸ τὸ ταλάντευμα μετὰ τῆς οἰκογενειακῆς καὶ αἰσθηματικῆς του ζωῆς, αὐτὸ τὸ ξεχείλισμα τῆς τρυφερότητος πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ τὰ ἀποδίδω εἰς τὴν καλὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Ὅταν βλέπει ὅτι εἰς τὸ σπιτι ὑποφέρομεν ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψίν του, ὅταν αἰσθάνεται ὅτι τὸ παρακάνει, λυπάται, μετανοεῖ, θυμώνει μετὰ τὸν αἴτιον τοῦ κακοῦ καὶ μᾶς ἀποδίδει ὅλην τὴν στοργὴν καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὰς περιποιήσεις του.

Ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μετὰ τὰς συμπαθείας του τὰς ἐκτὸς τοῦ σπιτιοῦ. Ὅταν καὶ ἐκεῖνες τῆς παραμελήσῃ χάριν μας, ὅταν τοῦ γίνουν παράπονα ἢ ἀπειλαί, ἢ ὅταν ἐπιτηδείως ἐξεγείρουσιν τὴν ζηλοτυπίαν του τότε ἄλλοιμονόν μας. Πληρώνομεν πολὺ ἀκριβὰ τῆς ἡμέρας τῆς παροδικῆς εὐτυχίας. Ἐνθυνοῦμαι ὅτι μετὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς κόρης μας, ἡ Κίρκη του, τὴν ὁποίαν εἶχε ἐντελῶς παραμελήσει ἐπὶ ἕνα μῆνα, τοῦ εἶπεν ἔμπρὸς μου ὅτι εἶχε τρομερὰ γηράσει καὶ καταβληθῆ. Δὲν εἶσθε γεννημένος γιὰ φροντίδες καὶ οἰκογενειακὰ βάρη, ἀγαπητὲ Κύριε, καὶ τὸ ρόλο τοῦ καλοῦ πατέρα σὰς ἀφανίζει. Γιατὶ λοιπὸν νὰ πανδρευθῆτε;

Θεέ μου! τί ἀπελιπσία ὅλο ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ὅταν εὐρέθημεν μόνοι με ἔβαλε νὰ τοῦ μετρήσω τῆς νέες ρυτίδες τοῦ προσώπου του καὶ νὰ τοῦ εἰπῶ εἰλικρινῶς, ἂν ἦτο ἀλήθεια ὅτι τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀσπρίσει περισσότερο. Τὸν καθησύχασα ὅσο ἠμπόρεσα, τοῦ ἐπανελάβα ὅτι ἐγὼ τὸν εὐρίσκω ἀνθηρότατον καὶ ὠραιότερον ἀπὸ ἄλλοτε καὶ ἀπέδιδά τοῦτο εἰς τὴν τακτικωτέραν

ζωὴν του, εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ τακτικοῦ ὕπνου καὶ τὴν χαρὰν ὅτι τὸ παιδί του εἶχε γίνῃ καλά.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπανῆλθε λυπημένος καὶ νευρικός. Τὸν εἶχαν εἰπεῖ γέρο. Ποιὸς; ἄγνωστον. Ἐπῆρε λουτρό, ἔκαμε μασὰς γερὸ ἔμεινε εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα ὥρες ὀλόκληρες, ἔφαγε μπιφτέκια καὶ αὐτὰ καὶ κρέμες καὶ ὅταν ἐστολισθῆ τὸ βράδυ διὰ νὰ πάῃ εἰς τὸ θέατρον, ἔπυ θὰ ἐπεριμένετο, ἐφαίνεται μόλις εἴκοσιν ἐτῶν.

Τὸν ἦρα ἔμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτη του φρέσκον καὶ ἀστραπτερόν ἀπὸ τῆς γυαλιστερῆς καὶ ἀνυπότακτες μπούκιες τῶν μαλλίων του, ἕως τὰ ἀκτινοβόλα μάτια του καὶ τὰ λαμπερὰ λουστρίνια του. Ἦτον ὅλος δροσιὰ καὶ ἄρωμα λεπτὸν καὶ ἀρχοντιά καὶ ὠραιότης. Τὸ ἔβλεπε μόνος του, εἶχε ἀνακτήσει τὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν ἑαυτὸν του καὶ εὐτυχῆς, ὑπερήφανος, ἤσυχος πλέον καὶ ἀσφαλισμένος ἔφευγε θριαμβευτῆς. Τόσον ἦτο μεθυσμένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του, ὥστε μοῦ ἐσύστησε νὰ τοῦ εὐχηθῶ νέας κατακτήσεις. Καὶ τοῦ τῆς εὐχήθηκα ἐνθουσιασμένη κι' ἐγώ.

Σύζυγος φιλόσοφος

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΣΥΣΣΕΤΙΩΝ

Αἱ κρίσεις περιστάσεις τὰς ὁποίας διέρχεται σήμερον ὁ Ἑλληνικὸς πληθυσμὸς καὶ δι' ὃ ἐργατικὸς εἶνε ἐκ τῶν σπανίων ἀναφανισμένων εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Ἑθνῶν. Ἡ ὑπερτίμησις ἀπ' ἐνὸς τῶν τροφίμων, λόγῳ τῆς σπανιότητος αὐτῶν καὶ ἡ ἔλλειψις ἐργασίας ἀπ' ἐτέρου πρὸς πορισμὸν αὐτῶν καθιστῶσι προβληματικὴν τὴν συντήρησιν τῶν λαϊκῶν τάξεων, ἂν μὴ ἡ κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη καὶ ἡ δημοσία ἀντίληψις ἐπέλθωσιν ἐπίκουροι. Ἐμφανίζεται ἔξαιρετικὴ περίπτωσις, καθ' ἣν δέον νὰ συνεισφέρωσι γενναίως οἱ πλούσιοι καὶ οἱ ἐκ τῶν περιστάσεων τοιοῦτοι, ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, οἱ ἰσχυροὶ ὑπὲρ τῶν ἀδυνάτων· τοῦτο ἔστω τὸ πρόγραμμα ἡμῶν ἐκεῖνο ὅπερ δέον νὰ ἀπασχολῆ πάντα Ἑλληνα καὶ πατριώτην, δυνάμενον λόγῳ τῆς οἰκονομικῆς αὐτοῦ καταστάσεως νὰ συνεισφέρῃ εἰς τὸ μέγα ἔργον, τὸ ὁποῖον ὑπὸ εὐρείαν κλίμακα ἀνέλαβε καὶ ἔθεσεν εἰς ἐπιτυχὴ ἐφαρμογὴν ὁ ὑπὸ τὴν Ἱψηλὴν Προεδρίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσης Σοφίας Πατριωτικὸς Σύνδεσμος τῶν Ἑλληνίδων, τοῦ ὁποῖου ἡ μεγαλειτέρα ἔντασις τῆς δραστηριότητος ἐξεδηλώθη εἰς τὴν ἐργάδην ὀργάνωσιν καὶ συντήρησιν μέχρι τοῦδε τῶν Οἰκονομικῶν Συσσετίων. Ὁ Πατριωτικὸς Σύνδεσμος δι' ἐκλήσεώς του ἀπυθύνθη εἰς τὰ φιλόδηρα αἰσθήματα τῶν δυναμένων νὰ συνεισφέρωσιν ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῶν πολλῶν καὶ οὐ μόνον λόγῳ τῆς ἐπιβαλλομένης ἀλληλεγγύης, ἀλλὰ

καὶ χάριν αὐτῶν τῶν πρὸς οὓς ἀπετεύετο. Διὰ τοῦ συλλεγένιου ποσοῦ ἰδρῦθησαν καὶ λειτουργοῦν τόσον ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ ὅσον καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πλείστα ὅσα Οἰκονομικὰ Συσσετία εὐεργετικῶς ἐξυπηρετοῦντα τὰς λαϊκὰς τάξεις καὶ τοὺς πτωχοὺς, πλην ὅμως τὸ συγκεντρωθὲν ποσόν, ἀνελθὸν παρ' ἐλπίδα εἰς 180 χιλιάδας μόνον, ἐκρίθη οὐδὲ κατὰ προσέγγισιν ἀντάξιον τῶν τε εἰσνεγκόντων εἰς αὐτὸ καὶ τοῦ μεγάλου σκοποῦ ὃν θὰ ἐξυπηρετοῦν τοιαῦτα εἰσφοραί. Ὁ Πατριωτικὸς Σύνδεσμος ἠναγκάσθη νὰ διαθέσῃ τὸ ἐκ 300 χιλιάδων περίπου ταμείον αὐτοῦ ὀλοκληρωτικῶς ὑπὲρ τῆς συνεχίσεως τῶν Οἰκονομικῶν Συσσετίων, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐν διαστήματι μηνὸς ἐξητηλήθη ὀλοσχερῶς, καθόσον, ὅπως καλυφθῶσιν αἱ κεφαλαιώδεις ἀνάγκαι, ἐπεβάλλετο ὁ τριπλασιασμὸς τῆς ἡμερησίας παραγωγῆς τῶν διανεμομένων μερίδων, αἵτινες ἀπαιτοῦσιν ἡμερησίαν γενικὴν δαπάνην 24,500 δραχμῶν, ἐμφανίζουσιν ζημίαν 14 χιλ. δραχμῶν ἡμερησίως.

Ἐξαντληθέντων οὕτω καὶ αὐτῶν τῶν χρηματικῶν ἀποθεμάτων τοῦ Πατριωτικοῦ Συνδέσμου καθίσταται προβληματικὴ ἡ ἐξακολούθησις τῶν συσσετίων ὅσον καὶ ἐπικίνδυνος ἡ διακοπὴ τῆς λειτουργίας αὐτῶν.

Ἑλληνας Πατριῶται! Αἱ μεγάλαι περιστάσεις ἀπαιτοῦσιν ἀναλόγους θυσίας. Ἄς πρωτανεύσῃ πάντῳ ἄλλῳ αἰσθήματος ὁ Πατριωτισμός. Ποιοῦμεθα ἐκκλησίαν εἰς τὰ πατριωτικὰ ἔμῳν αἰσθήματα, ὅπου συνεισφέρετε διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ποσὰ ἀντάξια καὶ ἀνάλογα τῆς οἰκονομικῆς ἡμῶν καταστάσεως. Διὰ τοῦ τοιοῦτου ἐκουσίου ἐράνου καὶ πᾶν ἄλλο θὰ προληφθῆ, ἀλλὰ καὶ θὰ καταδειχθῆ ὅτι οἱ νεώτεροι Ἑλληνες, ἀναλογιζόμενοι τὰς μεγάλας χρηματικὰς θυσίας τῶν προπατόρων αὐτῶν, εἰς ἃς ὀφείλουσι τὴν ἐλευθερίαν των, θὰ μιμηθῶσιν ἐκείνους οἵτινες ἐδείχθησαν τόσον ἀντάξιοι τῆς φυλῆς των.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΟΥ κ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ

Εἰς σύντομον, ἀλλὰ περιεκτικὴν εἰσήγησιν τὴν ὁποίαν ἔκαμε πρὸ τῆς συναυλίας τοῦ ὁ κ. Καλομοίρης, ἐξήγησε πῶς, κατὰ τὴν γνώμην του, τὸ ἑλληνικὸν τεχνικὸν τραγοῦδι θὰ προέλθῃ ἀπὸ τὸ δημοτικὸν τραγοῦδι, ὅπως τὸ γερμανικὸν «λήντ» προήλθεν ἀπὸ τὰς δημώδεις γερμανικὰς μελωδίας. Ἀπὸ τὸ πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον ἐξετελέσθη εἰς τὴν ὑπερπλήρη αἴθουσαν τοῦ Ὁδείου τῆ συμπράξει τῆς κ. καὶ τῆς δος Φωκᾶ, τοῦ Ἑλληνικοῦ κουαρτέτου, τοῦ κ. Κ. Παπαδημητρίου καὶ χορωδίας ἀπὸ μαθητῆς τοῦ Ὁδείου, ἐπροξένησαν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν τὸ «Κατάρ», «Πῆραν τὴν Πόλι» καὶ τὸ τέταρτον ἰδίως μέρος τοῦ τεχνικώτατα ἐπεξεργασμένου κουϊντέτου. Ἐν γένει ἀπὸ τὸ ὅλον ἔργον τοῦ συνθέτου φαίνεται ἡ σοβαρὰ προσπάθειά του πρὸς δημιουργίαν ἑλληνικῆς μουσικῆς, ἀναλόγου μετὰ τὴν σημερινὴν ἐξέλιξιν καὶ τεχνικὴν πρόοδον τῆς παγκοσμίου μουσικῆς.

Οι μικροί άποροι μαθηταί, μετά την διανομήν, αρχίζουν να τρώγουν.

ΚΑΡΔΙΑ ΥΠΟ ΠΕΤΡΑ

(Φθινοπωρινό Παραμύθι).

Άκούγονταν από μικρού τραγούδια κοριτσιών...

Στή γωνία της ταρατσας του παλατιού που έβλεπε στη θάλασσα ή μικρή πριγκήπισσα ήταν καθισμένη και το βλέμμα της έρεμβάζε ενώ με κινήματα βρεζιά και κουρασμένα το χέρι της που ήταν βαρεμένο από δαχτυλίδια έσέρνετο εις το παχύ τρίχωμα του αγαπημένου της σκυλιού.

Τά χρυσά και λεπτά μαλλιά της που άστραφταν περισσότερο και από το διαμαντένιο στέμμα της δεμένα σε δυώ βαρετές μακρούς πλεξίδες άκουμπούσαν άπάνω στα βελουδένια μαξιλάρια και στη διπλή πολυτέλεια της βασιλίσσας και της γυναίκος το κουρασμένο κεφάλαι έγερνε. Πολύ άερνη και πολύ άσπρη μέσα στα χρυσούφανα φορέματά της ή Ίελδισ είχε στο μέτωπο την ώχρη νοσταλγία της Όρτένσιας που ξεψυχούσε παράμερά της μέσα σ' ένα διαμαντοστόλιδο βάζο. Και ο γέρω Τσέλιος την κύτταζε σιωπηλά μόλις άγγίζοντας τα δάχτυλά του στής χορδές της λύρας του. Διαλεγμέ-

νος για να διδάξη στην αύλή του βασιλέα της ξένες γλώσσες, είχε άφίσει την ώραία του πατρίδα και μόνος στη ξένη χειμωνιάτικη πάντα πολιτεία είχε άφωσιωθή στο άρρωστο παιδί που διάβαζε πάντα με τή λεπτή φωνή ιστορίες από τους τόπους που ο ούρανός είναι πάντα γαλάζιος και ο ήλιος χρυσός.

Τί γύρευε ή μικρή πριγκήπισσα ανάμεσα στη σκοτεινή πάχνη που χάνουνταν ένα προς ένα τα πανιά των ψαράδων;

Τί γύρευαν τα από άμέθυστο μάτια της ενώ τα βλέφαρα του σκύλου έκλειναν στο χάιδεμά της;

— Τσέλιο, έψυθίρισε, ρωτώ τον έαυτό μου γιατί γεννήθηκα; Λένε! Ευτυχισμένη σαν βασιλοπούλα... Είμαι βασιλοπούλα κι' όμως έλο αυτή ή έρώτησις μου έρχεται στα χείλη. Νομίζεις ότι πέρασε ποτέ αυτό από το νού των κοριτσιών, που τραγουδούν εκεί κάτω βγάζοντας νερό άπ' το πηγάδι; Γιατί λοιπόν γεννήθηκα, Τσέλιο;

Ό Τσέλιος που είχε περάση τή ζωή ειζερε καλά πώς μερικές έρωτήσεις δέν έχουν καμμιά άπάντησι σ' αυτό τον κόσμo, αλλά δέν ήθελε

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΜΟΙΡΑΙ

νά στενοχωρέση περισσότερο τὴν ἀγαπημένη βασιλοπούλα.

— Σὲ λίγο, ἀπάντησε μ' ἓνα βιασμένο μειδιάμα· ἓνας βασιλικὸς νέος καὶ ὠραίος θάρθη νὰ σὰς πάρῃ ἀπὸ τὸν πύργο καὶ τότε θὰ καταλάβετε γιατί γεννηθήκατε.

Ἡ Ἰελδὶς ἐκούνησε περίλυπα τὸ κεφάλι.

— Σὲ τέσσερης ἐβδομάδες, εἶπε, θά'χω ζήση εἴκοσι χρόνια... καὶ θὰ εἶναι ὁ νεκροθάφτης ποῦ θάρθη νὰ μὲ πάρῃ. Ἡ μητέρα μου μοῦ ἄφησε τὴν ἀρρώστεια, ποῦ πέθανε καὶ ἡ ἴδια στὴν ἴδια ἡλικία. Κανένα βασιλόπουλο δὲν θὰ μὲ ἤθελε γιὰ γυναίκα, ἀπὸ φόβο νὰ μὴν ἔχη μὴ μὲρα ἓνα γιὸ ἀρρωστο ὅπως ἐγώ... Ἡ φίλες μου πλέκουν εὐτυχισμένες τὰ στεφάνια τους, ἐγὼ δὲ θὰ πλέξω τὸ δικό μου παρὰ τὴν ὥρα ποῦ θὰ πρόπη νὰ κοιμηθῶ στὸν τάφο...

Ὁ Τσέλιος ἐδοκίμασε καὶ πάλι νὰ μειδιάσῃ :

— Εἶναι λοιπὸν τὸ θέαμα τῆς σκοτεινῆς θάλασσας ποῦ σὰς φέρνῃ αὐτὲς τῆς πένθιμες σκέψεις :

— Ἀλλοίμονο, εἶπε πάλι ἡ Ἰελδὶς. Τὸ βλέπω ἀπὸ τὰ παιδικάκια μου χρόνια σὲ ἔλα τὰ βλέμματά ποῦ μὲ κυττάζουν, τ' ἀκούω σὲ ὅλες τῆς φωνῆς ποῦ μοῦ μιλοῦν... Ἀνάμεσα στὰ τριαντάφυλλα ποῦ σκέπαζαν τὸ κρεβάτι τῆς ζωγράφισαν τὴν μητέρα μου στὰ εἴκοσι χρόνια, τὰ μάτια κλειστὰ καὶ στὸ χέρι κλεισμένο κρατῶντας ἓνα κρίνο, λιγώτερο ὠχρὸ καὶ ἄσπρο ἀπὸ τὸ νεκρὸ πρόσωπό τῆς... Αὐτὴ ἡ εἰκόνα μοῦ μοιάζει πολύ, Τσέλιος...

Γιὰ νὰ τὴν γυρίσῃ ἀπὸ τοὺς συλλογισμοὺς τῆς ὁ Τσέλιος τὴν παρεκάλεσε νὰ τοῦ πῆ ἓνα παραμῦθι.

Καὶ ἐκείνη ἄρχισε νὰ λέῃ :

— Ἦταν μιὰ φορὰ μιὰ νεράιδα πολὺ ξανθὴ καὶ πολὺ ὠμορφὴ ποῦ ἓνα κακὸ πνεῦμα κρατοῦσε στὸ βάθος ἐνὸς παλατιοῦ. Ἐπρεπε νὰ μείνῃ φυλακισμένη ἐκεῖ ἕως τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ κοιμούνταν τὸν ὕπνο τῶν αἰώνιων χιονιῶν ποῦ εἶναι ὁ παράδεισος τῶν θεῶν τοῦ χειμῶνα. Ἐνα πρωτὸ ποῦ μιὰ ἀχτίνα ἀπὸ τὸν ἥλιο χοροπηδοῦσε μακρὰ στὴν κορυφὴ τῶν βουνῶν, ἡ καρδιὰ τῆς νεράιδας ἄρχισε νὰ τραγουδῇ ὡς ἓνα πουλί.

«Σώπα, σώπα, γλυκὸ τραγοῦδι, ἐπρόσταξε, δὲν ἔχω κανένα δικαίωμα νὰ σ' ἀκούσω». Ἀλλὰ ἡ καρδιὰ δὲν ἐσώπασε.

Τότε ἡ νεράιδα συλλογίστηκε :

«Γιατί νὰ ἔχη κανεὶς μιὰ καρδιὰ ἂν δὲν μπορῇ ν' ἀγαπήσῃ;» Καὶ μὲ τὴν ἄκρη τῶν ἄσπρων τῆς χειρῶν ξερρίζωσε ἀπὸ τὸ στῆθος τῆς τὸ μικρὸ τραγοῦδι στὸν παρατάκι. Ἐπειτα ζέφυγε γιὰ μιὰ ὥρα καὶ πῆγε νὰ τὸ κρύψῃ κάτω

ἀπὸ μιὰ πέτρα σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δάσους, ποῦ μυσχομοίριζαν οἱ φθινοπωρινοὶ μενεξέδες.

«Χαίρε, καρδιά μου, χαίρε, εἶπε. Ἐκεῖ μπορεῖς νὰ τραγουδῆς. Ἴσως μιὰ μέρα κανένας ποιητὴς μὲ λεπτὴ ψυχὴ ἀκούσῃ τὸ τραγοῦδι σου· δὲν θὰ ξέρῃ οὔτε ἀπὸ ποῦ ἔρχεται οὔτε ποῦ πηγάζει... Ἀλλὰ θὰ τ' ἀγαπήσῃ γιὰ τὴ λύπη του... Κι' ἐγὼ θὰ εἶμαι εὐτυχισμένη στὸ κρῶ μου παλάτι».

Ἡ μικρὴ πριγκίπισσα δὲν μιλοῦσε πιά.

Ὁ γέρος τὴν ἐρώτησε :

— Αὐτὴ εἶναι ὅλη ἡ ἱστορία;

— Αὐτὴ εἶναι ὅλη, Τσέλιος.

Καὶ μὲ νωχέλεια σηκώνοντας τῆς πτυχῆς τῆς βασιλικῆς τῆς χλαμίδος ἡ μικρὴ πριγκίπισσα ἐγύρισε στὸ παλάτι.

— Ὁ δυστυχισμένη βασιλοπούλα σκέπτονταν ὁ Τσέλιος... Ἄν ἦμουν νέος ὡς καὶ σένα κάθε βράδυ τὰ μεγάλα σου μάτια θὰ δάκρυζαν στῆς νότες μιᾶς σερενάτας, κάθε πρωτὸ θὰ σοῦ γράφα τὰ ὠραιότερα ποιήματα, καὶ κάθε μέρα κοντὰ στὸ πιστὸ σκυλί σου θὰ ψιθύριζα γιὰ σένα λόγια δειλὰ, ποῦ θὰ αἰσθάνεσο νὰ περνᾷ ὁ ἔρωτος... Ἡ ἀγάπη μου δὲ θὰ ἦταν παρὰ ἓνα πολὺ γλυκὸ ὄνειρο ποῦ θὰ νανοῦριζε τὴν περθενική σου καρδιὰ, ἀλλὰ ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ θὰ σ' ἐβλεπα νὰ μειδίᾳς στὴ ζωὴ, ὃ φτωχὸ μικρὸ θῦμα τοῦ θανάτου!

Μὲ μιᾶς περπατῶντας στὸ πάρκο εἶδε μιὰ πέτρα ἄσπρη σὰ χιόνι. Στὰ χλωρὰ χόρτα ἡ μενεξέδες ἀκουμποῦσαν τὰ πέταλά τους μ' ἓνα ὄμορφος πένθιμο ὡς καὶ νὰ κλαίγαν. Ὁ Τσέλιος συλλογίστηκε τὴν καρδιὰ τῆς ξανθῆς νεράιδας καὶ ἀπὸ μιὰ ποιητικὴ περιέργεια ἐσήκωσε τὴν πέτρα. Στὴν ὑγρὴ γῆ ἓνα ὠραῖο βιβλίον στολισμένο γυάλιζε. Τὸ ἀνοίξε μὲ μεγάλο σεβασμὸ ἡ σελίδες τοῦ ἦταν γραμμένες ἀπὸ γυναίκετο χέρι. Καὶ τὰ χέρια ποῦ εἶχαν γράψῃ θὰ ἔτρεμαν, καὶ τὰ μάτια ποῦ παρακολοῦθοῦσαν τὸ γράψιμο εἶχαν ἀφίσῃ νὰ πέσουν ἓνα πρὸς ἓνα ἓνα μαργαριταρένιο ὑγρὸ ποῦ εἶχε ἀφίσῃ σιμάδι ἀπάνω στῆς σελίδες.

Ὁ Τσέλιος ἐδιάβασε. Ἐδιάβασε σκέψεις ἐνὸς πλάσματος ἀδυνατοῦ, βραϊσμένου, ποῦ βαρυστισμένο νὰ κλείνῃ μέσα του τῆς λύπης ἐξομολογεῖτο ἀφελῶς στὸ ἀγνωστο... στὸ μυστηριώδες... ἦταν τὸ τραγοῦδι τῆς ξανθῆς νεράιδας, ἓνα τραγοῦδι σιωπηλῆς ψυχῆς, καμωμένο ἀπὸ μυρωδιὰ καὶ δάκρυα, τὸ μικρὸ τραγοῦδι ποῦ περιμένε ἀπάντησι ἀπὸ τὴν καρδιὰ τοῦ ποιητή...

Ὁ Τσέλιος νόμιζε ὅτι τὰ χρόνια εἶχαν γιὰ πάντα στερέψει τὰ μάτια του καὶ ὅμως τὰ ξεβυγμένα του βλέφαρα εἶχαν βραχῆ... ἡ σκέψις

του πέταξε στὸν αἰθέρα, ἐπῆρε ἓνα χρυσὸ μολύβι καὶ στῆς τελευταῖες ἀδειες σελίδες ἔγραψε στοίχους.. στοίχους τῆς νεότητός του.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ἰελδὶς εἶχε χαθῆ στους ρεμβασμοὺς τῆς ἀλλὰ τὸ ὠχρὸ τῆς πρόσωπο εἶχε κοκκινίσῃ ἀπαλά, καὶ τὰ μάτια τῆς ἦταν πλημμυρισμένα ἀπὸ χαρὰ.

— Χθές, εἶπε, εἶχα ξεχάσει τὸ τέλος τοῦ παραμυθιοῦ, Τσέλιος... τὸ ξαναθυμήθηκα σήμερα. Ἡ καρδιὰ τῆς μικρῆς νεράιδας τραγουδοῦσε γιὰ καιρὸ μόνη τῆς κάτω ἀπὸ τὴν πέτρα, ἔπειτα μιὰ μέρα... ὃ συλλογίσου τὴν εὐτυχία ἐκείνης τῆς ἡμέρας Τσέλιος! Μιὰ μέρα ὁ ποιητὴς τὴν ἀκούσε καὶ γιὰ τὴν ἀγνωστὴ φωνὴ ποῦ μεθοῦσε τὰ ὄνειρά του τραγοῦδῃσε κι' αὐτὸς... λόγια τόσο τρυφερά καὶ τόσο γλυκά! «Ἄ! σκέφθηκε ἡ νεράιδα, τώρα μπορῶ νὰ κοιμηθῶ γιὰ πάντα κάτω ἀπὸ τὸ χιόνι».

— Αὐτὸ τὸ τέλος δὲν εἶναι ἀκόμη ἐκεῖνο ποῦ θὰ ἤθελα, εἶπε ὁ Τσέλιος.

Καὶ μόλις σκοτείνισσε ἐπῆγε καὶ σήκωσε τὴν ἄσπρη πέτρα... καὶ κάθε βράδυ ἔκανε τὸ ἴδιο.

Ἡ Ἰελδὶς κάθε πρωτὸ ἔτρεχε νὰ κόβῃ τοὺς μενεξέδες ποῦ ἀνθίζαν γρήγορα καὶ βιαστικά, ὡς νὰ βιάζονταν μὴν ἔλθῃ ὁ χειμῶνας...

Ἐτσι ὁ καιρὸς πέρασε, ἡ μικρὴ βασιλοπούλα ἐπλησίαζε στὰ εἴκοσι τῆς χρόνια. Κάθε μέρα γίνονταν καὶ πειὸ ἀδύνατη. Ἡ γραμμὴ τοῦ κορμιοῦ τῆς χάνονταν στῆς δίπλες τοῦ φουστανοῦ τῆς. Κάθε μέρα τὸ ὠχρὸ ὡς ἱερὸ ὄστια χρῶμα ἐγίνονταν ὠχρότερο καὶ κάθε μέρα ὅμως μιὰ χαρὰ πειὸ μεγάλη ἐφαίνονταν στὸ βλέμμα τῆς. Τὰ μάτια μόνο ζοῦσαν σ' αὐτὸ τὸ πεθαιμένο πρόσωπο. Ἀλλὰ ἡ Ἰελδὶς δὲν μιλοῦσε πειὰ γιὰ τὸ θάνατο.

Ἀνασκηωμένη στὰ μαξιλάρια ἔλεγε μὲ μιὰ γλυκεῖα μισοσβυσμένη φωνή.

— Ἀκούσε ἓνα μυστικὸ, Τσέλιος... Ἐπειδὴ ὁ μεγάλος ὕπνος τοῦ αἰώνιου χιονιοῦ ἐπῆγαινε νὰ σκεπᾳσῃ τὴν μικρὴ νεράιδα ἐκείνη ἀντεστάθη... δὲν ἤθελε πειὰ νὰ εἶναι νεράιδα, αἰσθάνονταν πῶς ἦταν γυναίκα, γιατί διψοῦσε τὴ ζωὴ. Εἶναι γιατί μιὰ φωνὴ τὴν τραβοῦσε ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ἀνθισμένου δάσους, καὶ ἦταν μιὰ φωνὴ δεσπότη... μιὰ φωνὴ βασιλικῆ.. Εἶξερε τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, τὸν ἔλεγε «Ἐρωτα. Δὲν θὰ παρθῶν Τσέλιος.. ἡ ζωὴ εἶναι ὠραία, ὀνειρευτήκα πῶς ἀῆριο θὰ γνωρίσω ἐκεῖνον ποῦ μ' ἀγαπᾷ.. Ἄῆριο.. ἄῆριο.

— Αὐτὸ τὸ τέλος εἶναι τὸ ἀληθινὸ, ἀπάντησε ὁ γέρος Τσέλιος.

Καὶ γιὰ νὰ κρύψῃ ἓνα δάκρυ, ἐγύρισε τὸ κεφάλι του. Ἡ Ἰελδὶς ζοῦσε τὴν τελευταία τῆς ἡμέ-

ρα. Τὸ ἄλλο πρωτὸ ἐνῶ ἡ μικρὴ πριγκίπισσα περιμένε τὸν ἀγαπημένο στὴ θέσι τοῦ ἦταν ὁ θάνατος ποῦ τὴν ἀγκάλιασε μὲ μιὰ ἐρωτικὴ τρυφερότητα καὶ φίλησε τὰ ἐκστατικά τῆς μάτια. Ὅταν ἡ Ἰελδὶς στεφανωμένη μὲ μυστικά, ἡ λεπτὴ καὶ ὠχρὴ ὡς πολῦτιμο ἀγαλματάκι Ἰελδὶς, ἀναπαύτηκε ἀνάμεσα στους μενεξέδες ἀπάνω στὰ ἄσπρα μαξιλάρια τοῦ χρυσοῦ φερέτρου, ὁ βασιλικὸς καὶ ἡ πριγκίπισσες ποῦ ἔκλαιγαν, ἐφίλησαν τὸ μέτωπό τῆς, τὰ μάτια τῆς τὰ μαργαριτάρια τῶν δαχτυλιδιῶν τῆς...

Ἀλλὰ ὁ γέρος Τσέλιος ποῦ στέκονταν παράμερα κινούσε τὸ κεφάλι. Ρωτοῦσε τὸν ἑαυτοῦ του ἂν ἔπρεπε νὰ λυποῦνται τὴν μικρὴ πριγκίπισσα ποῦ εἶχε περιμείνει τὴν εὐτυχία, πιστεύοντας στὴν ἀφίξί τῆς καὶ εἶχε πεθάνῃ μέσα στὸ ὄνειρό τῆς χωρὶς νὰ μάθῃ ὅτι δὲν θὰ ἤρχετο.

PITSA

ΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

Ἦρχισαν ἀπὸ τὴν ἀνεξάντλητον πηγὴν ὄλων τῶν ὠραιότητων καὶ ὄλων τῶν μεγαλείων, ἀπὸ τὴν ἐνδοξὸν μας ἀρχαιότητα.

Ὁ κ. Ἀλ. Φιλαδέλφειος ὁ γνωστὸς ἀρχαιολόγος ἔλαβεν ὡς θέμα τὴν Ἑλληνίδα εἰς τὴν ἀρχαίαν τέχνην. Θέμα εὐρύτατον, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει τὴν γυναίκα τῆς ἐποχῆς ὡς τὸν ἀμεσώτερον παράγοντα τῆς ἐξελίξεως τῆς τέχνης, ἡ ὁποία ἐδόξασε τὸν Πραξιτέλη καὶ ὄλους τοὺς ὠραιογράφους καὶ γλύπτας τῆς ἐποχῆς.

Ὁ κ. Φιλαδέλφειος τὴν ὠραίαν ὀμιλίαν του ἐποίκιλε καὶ μὲ φωτεινὰς εἰκόνας, διὰ τῶν ὀπιῶν ἐπεκύρωσε τὸ τόσον ὠραῖον ἐγκώμιον του πρὸς τὴν Ἑλληνίδα γυναίκα.

Ὁ κ. Παπαδόπουλος ὀμίλησε περὶ τοῦ ποιητικοῦ ἔργου τοῦ κ. Κωστή Παλαμά. Θέμα δυσκολώτατον, ἔαν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ἀφθονος ποιητικὴ παραγωγὴ τοῦ μεγάλου διδασκάλου τῶν ἡμερῶν μας.

Ὁ κ. Παπαδόπουλος ἐν τούτοις κατέβαλε κάθε προσπάθειαν καὶ κατώρθωσε νὰ περιλάβῃ εἰς μελέτην μιᾶς ὥρας μόλις τὸ γιγάντειον ἔργον τοῦ μεγάλου αὐτοῦ κολοσσοῦ τῆς τέχνης. Καὶ νὰ τὸ χαρακτηρίσῃ μὲ ὄλον τὸν ἐνθουσιώδη θαυμασμὸν ποῦ τοῦ ἀνήκει.

Ἡ δεσποινὶς Σ. Παπασπυρίδου τελειόφοιτος τῆς φιλολογίας ὀμίλησε περὶ τοῦ ποιητικοῦ ἔργου τοῦ κ. Σικελιανοῦ. Δὲν ὑπάρχει δυσκολώτερον πρᾶγμα παρὰ νὰ ὀμιλῇ κανεὶς διὰ ζῶντας καὶ μάλιστα διὰ νέους.

Ἐν τούτοις ἡ ὀμιλήτρια κατώρθωσε νὰ πλέξῃ τὸ ἐγκώμιον τοῦ νέου ἀλλὰ ἐμπνευσμένου

ποιητού, με τόσο ένθουσιασμό, ώστε και οι πλέον άμύητοι έως τώρα εις τὸ ἔργον νὰ σχηματίσουν πλήρη περὶ αὐτοῦ ἰδέαν. Τὸ ὠραῖον ἄλλως ἔργον τοῦ κ. Σικελιανοῦ τὸ τόσο πλούσιον εἰς ἀπλότητα καὶ πρωτοτυπίαν διηυκόλυσε πολὺ τὴν νεαρὰν ὀμιλήτριαν, ἡ ὁποία ἀνέγνωσε καὶ ἐκλεκτοὺς στίχους τοῦ ποιητοῦ.

Ἡ κ. Μαρία Μομφεράτου ὠμίλησε περὶ τῆς ἐξελιξέως τῆς μουσικῆς κατὰ τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ἐποχὴν. Ἡ κ. Μομφεράτου θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπη τις ὅτι μόλις ἀνήλθεν εἰς τὸ βῆμα καὶ κατέκτισε τὸ πυκνὸν τῆς ἀκροατήριον καὶ ἐπέσυρεν ἀμέριστον τὸν θναυμασμόν ὄλων.

Ἡ μελέτη τῆς ἀρτίας, πληρεστάτη, ἡ φωνὴ τῆς τελείως ἐν ἀμονίᾳ μετὰ τὸ μουσικὸν θέμα τῆς καὶ μετὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἰδιοφυίαν καὶ παράστασίν τῆς, σύνολον ἐν μιᾷ λέξει ἐπιτυχεστάτον καὶ ἀπολαυστικόν. Σπανίως ὀμιλία ἐθελε καὶ ἐδίδαξε μαζὴ καὶ ἐκίνησε τόσο ἐνδιαφέρον ὅσον ἡ τῆς κ. Μαρίας Μομφεράτου, ἡ ὁποία καὶ ἀπὸ ἀνωτέραν διανοητικότητα καὶ μόρφωσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ οἰκογενειακὴν κληρονομικότητα καταλαμβάνει ὠραίαν θέσιν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα.

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ Ἄννα τὸ σχολεῖο τῆς; ρωτοῦσε τὴν ἐπαύριον τῶν ἀνεπισημων ἀρραβῶνων τῆς ἡ μητέρα τὸν μέλλοντα γαμπρό τῆς, ὕστερα ποῦ πάλιν μετὰ πολλὰ δάκρυα καὶ ὑπερβολικὴν συγκίνησιν τὸν εὐχαρίστητε διὰ τὸ δῶρον τῶν κοσμημάτων τῆς. Πιστεύεις; τοῦ ἔλεγε. Σὰν νὰ εἶχε πεθάνει κάποιος δικός μου καὶ ἐξαφνὰ ἀνεστήθῃ καὶ γύρισε μαζὴ μας. Βέβαια ἐγὼ δὲν τὰ ἤθελα γιὰ μένα, ὅπως κατάντησα... καὶ νέα ἐκρηξίς δακρῶν τὴν διέκοψε.

— Ἄκουσε ξαδέλφη, τῆς εἶπεν ἐκεῖνος, γιὰτί πάντα ἔτσι θὰ σέ λέω καὶ ὅταν γίνῃ ἡ Ἄννούλα δική μου. Τὰ διαμαντικά εἶναι δικὰ σου καὶ θὰ στολιζέσαι μ' αὐτά, γιὰτί καὶ νέα εἶσαι καὶ ὠμορφή. Μόνο μὴ κλαῖς περὶ γιὰ τὸ Θεό. Τῶγώ σέ κακὸ, σέ γουρσουζιά αὐτὰ τὰ κλάμματα σου τῆς ἡμέρας τῆς μοναδικῆς καὶ μεγάλῃς μου χαρῆς. Γέλασε, καὶ ἄφησε περὶ τῆς ἀπελπισίης καὶ τὰ μοιρολόγια.

— Ἐχεις δίκην, εἶπε, σὰν νὰ μιλοῦσε μονάχη τῆς. Καὶ ἔσφιξε τὴν καρδιά τῆς καὶ ἐκατάπιε τὰ δάκρυα καὶ ἤρε μιά πρόφασιν γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιον, τὴν στιγμὴν ποῦ κατέβαινε ἡ Ἄννα, φρέσκια, φρέσκια, ζωηρὰ καὶ εὐχαριστημένῃ.

Πηδηκτὴ, τρεχάτη μετὰ τὰ μάτια τῆς λαμπερὰ σὰν ἥλιος ὠρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον. Ἄλλὰ εὐθὺς ποῦ ἀντίκρουσε τὸν θεῖο ἐσταμάτησε μετὰ κάποια δειλία, σὰν νὰ εἶχε κάμει κάτι ποῦ δὲν ἔπρεπε.

— Καλὴ μέρα, τοῦ εἶπεν ὕστερα, περὶ σάβρα, περὶ ἡσυχὰ καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ χέρι. Ἐπειτα ἔμεινεν ὀρθή, διστάζοντας ἂν ἔπρεπε νὰ μείνῃ μόνη μαζὺ του.

Ἐκεῖνος δειλότερος ἀκόμη ἀπ' αὐτὴν ἔσυρε μιά καρτέλα στὸ πλάϊ του καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ.

— Γιατί ἔχασες τὴν ζωηρότητά σου ἄμα με εἶδες; τὴν ἠρώτησεν ἀνήσυχος, κρατῶντας πάντα τὸ χέρι τῆς στὸ δικό του.

— Δὲν ξέρω... δὲν τὸ ἤθελα... Ἴσως γιὰτί ἐσκέφθηκα ὅτι δὲν πρέπει νὰ τρέχω καὶ νὰ πηδῶ μπροστά σας. Ἡ κερὰ Μαρριγὼ μοῦ εἶπε πῶς πρέπει νὰ σὰς σέβωμαι.

— Ἡ κερὰ Μαρριγὼ δὲν ξέρει τί τῆς γίνεται. Καὶ μέσα του ἠσθάνετο ἀληθινὴν ἀγωνίαν, ἀπὸ φόβον μήπως ἡ γρηχὴ ὑπερέτρια τῆς ὠμίλησε γιὰ τὴν διαφορὰ τῆς ἡλικίας, μήπως τὴν ἔκκε μετὰ φαντασθῇ ὅτι μετὰ τὸν γάμον αὐτὸ δὲν θὰ μπορούσε περὶ οὔτε νὰ γελάσῃ οὔτε νὰ χαίρεται. Ἀκριβῶς αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐπαρκαλοῦσα τὴν μητέρα σου νὰ χαίρεται καὶ νὰ γελάσῃ καὶ νὰ εἶναι εὐθυμῆ. Ὅχι ἐσὺ νὰ μὴ γελάς, ποῦ εἶσαι ἡ χαρὰ μου καὶ τὸ καμάρι μου. Ἄννα, μικρούλα μου. Τόσο εἶμαι εὐτυχισμένος ποῦ θὰ ἤθελα ὅλος ὁ κόσμος νὰ χαίρεται, ὅλος ὁ κόσμος νὰ εἶναι εὐχαριστημένος. Καὶ ἐπειδὴ γιὰ μένα ἀπὸ δῶ καὶ στὸ ἐξῆς κόσμος μου εἶσαι σύ.

Εἰς τὰ λόγια αὐτὰ ἐσταμάτησε. Δὲν εἶξερε περὶ νὰ πῇ τίποτε.

Ἡ Ἄννα τὸν ἔβλεπε μᾶλλον μετὰ περιέργειαν παρὰ μετὰ τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν. Τῆς ἄρεσε νὰ τὸν ἀκούῃ νὰ τῆς μιλήσῃ ἔτσι, ἐπερίμενε νὰ τῆς πῇ καὶ ἄλλα λόγια εὐχάριστα, ὅπως εἶχε διαβάσει στὰ βιβλία, ἀλλὰ δὲν τῆς μιλοῦσε περὶ. Τί κρῖμα! Καὶ τώρα, θὰ ἔπρεπε ἴσως νὰ τοῦ μιλήσῃ αὐτὴ. Μὰ τί νὰ τοῦ πῇ; Περιέργο! Δὲν εἶξερε κ' αὐτὴ νὰ πῇ τίποτε.

Ἐπειτα ἐντρέπονταν. Καὶ διὰ μίαν ὁ νοῦς τῆς ἐπέταξε στὸν Στέφανο, στὸ ὠραῖο παλληκάρι ποῦ τῆς εἶχε γράψῃ τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα γράμματα. Καὶ ἐφαντάσθη ὅτι ἂν ἦταν αὐτὸς κοντὰ τῆς θὰ εἶχε νὰ τοῦ πῇ τόσα μὰ τόσα. Καὶ ἐκεῖνος! Θεέ μου! Πόσα θὰ τῆς ἔλεγε καὶ πῶς θὰ ἤθελε νὰ κάθονταν κοντὰ του, μὰ σφιχτὰ κοντὰ του, καὶ νὰ μὴ φεύγῃ ποτὲ μὰ ποτὲ...

Τὰ μάτια τῆς ἔλαμψαν ἀλλοιωτικά στὴ σκέψιν αὐτὴ καὶ ἐγένετο κόκκινη καὶ ἀσυνείδητα ἐ-

τράβηξε τὸ χέρι τῆς ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς. Ὡ! ἂν ἦταν ἐκεῖνος, ποῦ εἶξερε νὰ γράψῃ διηγήματα καὶ μυθιστορήματα πῶς θὰ τῆς φιλοῦσε τὸ χέρι πολλές φορές καὶ πῶς θὰ τῆς ἦταν εὐχάριστο αὐτό.

— Ξέρεις, Ἄννα, παιδί μου, τῆς εἶπεν ἔξαφνὰ ἐκεῖνος, νὰ μοῦ πῆς ἀλήθειαν, γιὰτί ἐτράβηξες τὸ χέρι σου; Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνη ἐσωποῦσε, ἐξηκολούθησε. Τὸ χεράκι αὐτὸ ἀφότου χθὲς τὸ βράδυ ἐδέχθηκε τὸ δακτυλίδι μου ἐγενε δικό μου.

Καὶ μετὰ πολλὴν τρυφερότητα τὸ ἐπῆρε καὶ πάλιν μέσα καὶ στὰ δύο τοῦ χέρια αὐτὴ τὴ φορά, τῆς τῶσφιξε ὥστε νὰ τὴν πονέσῃ, τῆς τὸ χὰδεψε μαλακὰ, μαλακὰ καὶ ἔβγαλεν ὕστερα ἕνα χρυσοῦ κρῖκο ποῦ ἔδενε μετὰ ἕνα μονόπετρο μπριλλάντη καὶ τῆς τὸ ἐπέρασεν εἰς τὸν καρπό:

— Βλέπεις, τῆς εἶπε, τί ὠραῖα ποῦ πάει εἰς τὸ χέρι σου αὐτὸ τὸ βραχιόλι; Εἶναι τόσο λεπτό ποῦ δὲν θὰ σέ βαρύνῃ σὰν τὰ χθεσινὰ.

Ἡ Ἄννα ἐνθουσιάσθη μετὰ τὸ νέο αὐτὸ δῶρον. Τῆς ἤρχετο νὰ πηδήσῃ, νὰ ξεφωνήσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς. Τὰ μάτια τῆς ἐστραποβόλουσαν σὰν νὰ ἀντανάκλουσαν μέσα τῶν ἡ θαυμάσιες ἀκτῖνες τοῦ πολυτίμου στολιδιοῦ. Ἄλλὰ τὴν φερόν αὐτὴν δὲν ἐφίλησε τὸ γενναῖο χέρι ποῦ τὴν ἐστόλιζε τόσο πλούσια καὶ γενναῖα. Ἀφέθηκε εἰς τὰ χὰδια καὶ τῆς τρυφερότητες τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς, ἐντελῶς παθητικά, ἀπησχολημένη περισσότερο μετὰ τὰ πολύτιμα δῶρα παρὰ μετὰ τὸν δωρητὴ. Τὸ πρῶτο μάλιστα φίλι ποῦ ἐδέχθη τῆς ἐπροξένησε μιά μικρὴ ἀνατριχίλα, καὶ ποῦ ἐμοιάζε σὰν κρῦο τῆς ψυχῆς.

Μετὰ μιά κίνησιν ἀπότομην ἀπεμάκρυνε τὸ κατὰκόκκινον πρόσωπό τῆς καὶ ἔφερε τὸ χέρι τῆς εἰς τὸ στόμα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ καθαρῖσῃ, νὰ σβύσῃ, νὰ βγάλῃ ἀπὸ πάνω τῆς ὅ,τι ἀφῆκεν ἡ θερμὴ πνοὴ καὶ τὰ φλεγόμενα χεῖλη τοῦ χθεσινοῦ ἀκόμη θεῖου καὶ σημερινοῦ ἐραστοῦ.

Εὐτυχῶς τὴν στιγμὴν αὐτὴν καὶ πρὶν νὰ προφθάσῃ ἐκεῖνος νὰ ἀντιληφθῇ τὸ αἶσθημα ποῦ ἐπροξένησε εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ κοριτσιοῦ ἡ πρώτη θερμὴ ἐξωτερικεὺς τῆς ἀγάπης του, εἰσώρμησαν τὰ ἀδελφία τῆς μετὰ τὴν συνοδείαν τῆς κερὰ Μαρριγῶς, ἐνῶ ὁ πατέρας ἀκολουθοῦσεν εἰς κάποιαν ἀπόστασιν.

— Κάτι πρωῖνὸς πολὺ σήμερα, ξάδερφε. Ἐνῶ ἐγὼ μετὰ τὸ χθεσινὸ φαγοπότι θὰ μπορούσα νὰ κοιμηθῶ ὡς τὸ μεσημέρι.

— Ἦλθα νὰ συνεννοηθῶμεν γιὰ μερικὰ πράγματα. Γιατί βέβαια δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ πάρω τὴν Ἄννα, χωρὶς νὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον τῆς καὶ νὰ φροντίσω γιὰ ὄλους σας.

Ἐκεῖνη ἔκαμε νὰ σηκωθῇ, εὐθὺς ποῦ ἀντε-

λήφθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ οικονομικῶν ζητημάτων. Ἄλλ' ἐκεῖνος τὴν ἐκράτησε.

— Μείνε, τῆς εἶπε. Θέλω νὰ ξέρῃς τί ὑποχρεώσεις ἀναλαμβάνω γιὰ νὰ σέ κάμω ὅσο μπορῶ περὶ εὐτυχισμένη. Θέλω νὰ σοῦ δείξω ὅχι τὴν γενναϊότητά μου, ὅπως ἴσως θάλεγε κάθε ἄλλος στὴ θέσιν μου, ἀλλὰ ὅλη μου τὴν ἀγάπην.

Καὶ ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χαρτί κιτρινωπὸ διπλωμένον εἰς τέσσαρα, χαρτί με σφραγίδες χαρτοσήμων, χαρακωμένον καὶ κκογραμμένον καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν Ἄννα.

Τέτοιο χαρτί εἶχεν ἰδεῖ μιά μόνον φορὰ τελευταίως καὶ ἦταν κλησὶς δικαστικὴ γιὰ κάτι παλῆα νοίκια ποῦ χρωστοῦσαν.

Ἐκεῖνη τὸ ἔδωκεν ἀμέσως εἰς τὸν πατέρα τῆς, ἐνῶ τὰ παιδιὰ τοὺς εἶχαν τριγυρίσει καὶ ἐπερίμεναν ν' ἀκούσουν.

— Ἐξω, παληόπαιδα, εἶπεν ἐκεῖνος μετὰ φωνὴν ὅμως περὶ γλυκεῖα καὶ περὶ ἡμερὴ ἀπὸ ἄλλοτε. Πηγαίνετε νὰ παίξετε, παιδιὰ, εἶπεν ἡ Ἄννα, ποῦ ἤρεν εὐκαίριαν νὰ σηκωθῇ γιὰ νὰ ἀπομακρύνῃ τ' ἀδελφία τῆς. Τώρα θὰ στείλω νὰ σὰς πάρω κκοραμέλες καὶ γλυκὰ. Μόνο πηγαίνετε νὰ παίξετε ἡσυχὰ.

— Κουφέτα, εἶπεν ἡ μικρότερη ἀδελφοῦλα. Ἡ κερὰ Μαρριγὼ μᾶς εἶπε πῶς θὰ μᾶς δώσῃ κουφέτα σήμερα ὁ θεῖος Νίκος, γιὰτί θὰ παντρευτῇ.

Ἐκεῖνος ποῦ ἔβλεπεν ἐκστατικῶς τὸ ὠραῖο σύμπλεγμα τῆς Ἄννας μετὰ τ' ἀδελφία τῆς ἐνθουσιάσθη μετὰ τὰ κουφέτα τῆς μικρούλας, τὴν ἐσήκωσε ψηλὰ στὰ χέρια του, τὴν ἐφίλησε καλὰ καλὰ καὶ: Ναί, θὰ σὰς τὰ φέρουν τὰ κουφέτα, τώρα σέ λίγο...

— Πολλά, πολλά; θειούλη, ἐρώτησε τὸ παιδάκι, καὶ ἀνοιξε τὰ χεράκια του σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἀγκαλιάσῃ μέσα του ὁλόκληρο κουφετένιο κόσμον.

— Πολλά, πολλά, ὅσα θέλεις, τῆς εἶπε καὶ τὴν ἀφῆκε κάτω νὰ ἀκολουθήσῃ τ' ἀδελφία τῆς, ποῦ ἐρωτοῦσαν τὴν Ἄννα ἂν κ' αὐτὰ θὰ εἶχαν μερίδιο καὶ ἐλάμβανον ὑποσχέσεις ποῦ ἐπροκάλεσαν γενικὴ χαρὰ.

— Τῶγώ γιὰ καλὸ, εἶπεν ὁ θεῖος, ποῦ τὸ ἀθῶο αὐτὸ καὶ χαριτωμένον πλασματάκι ἦλθε πρῶτο, πρῶτο νὰ μᾶς συγχαρῇ, ζητώντας τὰ κουφέτα του.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ πατέρας τῆς Ἄννας εἶχε διαβάσει τὸ ἔγγραφο τῆς προγαμιαίας δωρεᾶς τῆς κόρης του. Ἦσαν τριακόσιες χιλιάδες δραχμῆς, μετὰ ὅλα τὰ κοσμήματα καὶ τὰ ἐπιπλα τοῦ σπιτιοῦ καὶ μετὰ θάνατόν του ἀνευ κληρονόμων τῆς ἄφινεν ὅλην τὴν περιουσίαν του, ἐξαιρέσει

μικρῶν ποσῶν, τὰ ὅποια διέθετε διὰ τοὺς στενοὺς συγγενεῖς του.

Τὸν πατέρα τῆς Ἄννας διώριζε γιὰ δεκαπέντε χρόνια εἰς ἓνα μεγάλο κτῆμα του εἰς τὸν Βῦλον διευθυντὴν μὲ μισθὸν δραχμ. 200 κατὰ μῆνα καὶ 5 0/0 ἐπὶ τῶν κερδῶν. Τοὺς ἀφινεν ἐλευθέρους νὰ ὀρίσουν τοὺς γάμους γιὰ ὅταν ἤθελαν, πάντως ὅμως ὄχι ἀργότερα ἀπὸ χρόνον, ἐκτὸς ἐὰν ἡ Ἄννα ἐζητοῦσε μεγαλύτεραν προθεσίαν. Ἀνελάμβανε δὲ εὐθὺς ἀμέσως ὅλα τὰ ἐξοδα τῆς ἐκπαιδεύσεώς της, ἂν ἤθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδὰς της καὶ τὴν ἐτοιμασίαν τῆς προίκας της.

Εἶναι βασιλικὰ καμωμένα ὅλα, εἶπεν ὁ πατέρας, συγκινημένος βαθύτατα. Δὲν σὲ παντρεύεται μόνον ἀλλὰ σὲ προικίζει, ὅπως δὲν θὰ εμποροῦσαν νὰ τὸ κάμω ἐγὼ καὶ πλούσιος ἂν ἦμουν. Καὶ ἄρχισε νὰ τῆς διαβάζῃ τὸ μέρος τῆς προγαμιαίας δωρεῆς καὶ τῶν λοιπῶν εὐεργετικῶν ὑπὲρ αὐτῆς ἀρθρῶν τοῦ συμβολαίου.

Ἡ Ἄννα ἐφ' ὅσον ὁ πατέρας τῆς ἀριθμοῦσε τὰ ποσά, ἠσθάνετο μέσα τῆς ἓνα αἰσθημα περιέργου νὰ κυριεύῃ τὴν ψυχὴν τῆς. Τὴν πρώτην ἐντύπωσιν τῆς μεγάλης χαρᾶς διεδέχθη ἔπειτα κάποιον ἀνησυχία, κάποιον ἀόριστος φόβος, κάποιον ἀγωνία τὴν ὅποιαν μόνη τῆς δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(συνέχεια)

Τρεῖς εἶναι ἡ «Ἱστορίες». Ἡ πρώτη εἶναι ὁ «Ξενιτεμός, σουλιώτικη ἱστορία». Ὁ συγγραφεὺς ἐνθυμεῖται καὶ περιγράφει τὰς συγκινήσεις τοῦ ἀποχωρισμοῦ, καθ' ἣν ἡμέραν ἐμελλε μικρὸς-μικρὸς νὰ ξενητευθῇ, νὰ ἐγκαταλίπῃ τὰ ἀδερφάκια του τὰ πολυαγαπημένα, τὴν ἀκριβὴν του μικρὰν γειτόνισσαν, τὴν Κίτσαν, τὴν ὅποιαν βλέπει διὰ τελευταίαν φορὰν «ἀπ' τὸ ψήλωμα τοῦ τοίχου», τὴν γηραιὰν Βάβα του, τὴν σεμνὴν Σουλιώτισσαν, τὴν ἀρχαϊκὴν καὶ περίφρονα γυναῖκα, ἐκ τῆς εἰκόνας τῆς μορφῆς καὶ τῆς ψυχῆς τῆς ὁποίας πληροῦται ὅλη ἡ ἱστορία. «Ἐβγαίνει πάντα σὺνἀφαιρημένη ἀπ' τὸ σπῆτι, γιατί δὲ μπόραγε νὰ παρατήσῃ τὴν παλιὰ συνήθεια ποῦ ἔχε νὰ πηγαίη συχνὰ στὰ σπῆτια τῶν δικῶν της καὶ στῶν ἀλλοτῶν σουλιώτων, κ' ἀνέβαινε τῆς γλυστερῆς σκάλες τῶν σεραγιῶν, ποῦ χολογοῦσαν ἄλλη φορὰ ἀπ' τῆς βρουτερῆς φωνῆς τῶν καπετάνιων καὶ τὸ βαρὺ μὰ στέριο βῆμα τῶν καπετάνισσων, καὶ μοναχὰ τὰ μαλαματισμέν' ἄρματα τ' ἄβλεπε ψηλὰ στὸν τοίχο κρεμασμένα (σὰ νὰ τ' ἄφησαν ἐπίτηδες νὰ φυλᾶν αὐτὰ τὸν τόπο τῆς ἐρημίας καὶ τοῦ χάρου),

μαυρισμένα ἀπ' τὴν καπνιά καὶ βουβὰ καὶ ὠρφαυμένα, καὶ τῆς φαίνονταν τὰ ρημόσπιτα τῆς Βρουτολαγγάδας καὶ τ' Ἀραπομαχαλὰ πῶς ἔγερναν τῆς μεγάλης πόρτες τους καὶ τὰ ψηλὰ παράθυρά τους νὰ τὴν καταπιοῦν, πῶς οἱ κολῶνες τους ἔτρεμαν νὰ τὴν φοβερίσουν νὰ φύβῃ, πῶς ὅλο τὸ σεράγι θὰ σωριάζονταν ἀπάνου τῆς νὰ τὴν πλακώσῃ, καὶ σὰ σκιαγμένη σηκωνοῦνταν βιαστικὰ κ' ἔφευγε ἀπὸ κεῖ ἀναστενάζοντας καὶ βογγώντας ὡς ἡ μαύρη κ' ἡ θλιβερή». Καὶ ἡ ἱστορία καταλήγει εἰς ἕξοχον παραινέσιν, τὴν ὅποιαν ἀπευθύνει ἡ Σουλιώτισσα μάρμη ἀποχαιρετίζουσα τὸν ἔγγονον, ἕξοχον ἐν τῇ ὑψηλῇ τῆς ἀπλότητι καὶ ιδιόρρυθμον ὄλω, διότι φωνογραφικῶς ἀποτυπῶνται ἐν αὐτῇ τὸ ἰδίωμα, τὸ ὅποιον ἐλάλει ἡ ἀγράμματος, ἀλλὰ σοφὴ γερόντισσα Ἀκολουθοῦσι τὰ «Κουδούνια, τσοπάνικη ἱστορία». «Ὁ ἥλιος κρέμαγεν ἀπὸ ψηλὰ κ' εἶα σκοινὶ ἀκόμα ἤθελε νὰ βασιλέψῃ. Ἡσκίωσαν κάτου οἱ λαγκαδιῆς καὶ τῶν βουνῶν τὰ πίσω ἔπαιρναν νὰ σκοτεινιάζουσαν. Ἐρριχνε κάθε ψηλὴ κορφή καὶ κάθε ράχη τὸν ἥσκιο τῆς ἀντίπερα, κ' ἐνῶ τ' ἄστρι τῆς μέρας κατέβαινε ἀπ' τὴν μιὰ μεριά καὶ πάγαινε κάτου νὰ βουλιάξῃ, ἀνέβαιναν ἀπ' τὴν ἄλλη τὴν πλευρὰ καὶ τὸν ἀνήφορο τῶν βουνῶν οἱ μεγάλοι ἥσκοι, τρέχοντάς πέρα νὰ διαβοῦν καὶ ν' ἀπλωθοῦν ὀλοῦθε. Ἡ νύχτα πλάκωνε βιαστικῆ, ὅσο κ' ἡ μέρα τράβαγε τὸ φῶς της, κ' ἔρριχν' ἀπάνου στῆς ρεματιῆς καὶ στὰ βαθιὰ ρουμάνια ἐν ἀγανὸ κ' ἀριὸ μαγνάδι, ποῦ ῥόδιζαν πέφτοντας ἀπὸ πλευρὰ οἱ στερνῆς ἀχτίδες. Εἶχε περάσει ἠλιόφωτη αὐτῆνη ἡ ἡμέρα, μὰ εἶχε βρέξει τὴν ἄλλη. Κ' ἦτον βαρὺς ὁ ἀνασασμός τῆς φύσης κ' ἡ γαλήνη ταράζονταν μοναχὰ ἀπ' τὸ σκορπιστὸ γύρω λάλημα τῆς φλογέρας ἀπ' τῶν κουδουνιῶν τὸ γλυκὸ βρόντο». Τοιαύτην ὥραν γυρίζοντες μὲ τὰ κοπάδια των οἱ δύο ἀγαπημένοι πιστικοί, ὁ Κώστας ὁ Λυκοκάπης καὶ ὁ Μῆτρος ὁ Λαβίδας, συμφωνοῦν νὰ μεταβῶσι μαζί εἰς τὸ μεγάλο βλάχικο πανηγύρι νὰ προμηθευθοῦν κουδούνια διὰ τὰ κοπάδια των. Καὶ μεταβαίνουν ἐκεῖ, ἄμαθοι καὶ ἄγριοι ἐν μέσῳ τόσοσ κόσμου, ὄχι ὅμως καὶ τόσοσ ἀτολμοὶ ὥστε νὰ μὴ κλέψουσαν τὰ κουδούνια τὰ ὅποια χρειάζονται καὶ νὰ τραπῶσιν εἰς φυγὴν ὀρμητικὴ καὶ ἀκάθεκτοι. Περὶ τὸ ἀσήμαντον τοῦτο ἐπεισόδιον τῆς ποιμενικῆς ζωῆς ὁ συγγραφεὺς ἀναπτύσσει ὀλίγας σελίδας ἐκτάκτου περιγραφικῆς φαντασίας, κορυφουμένης περιεργότατα εἰς τὴν ἀπαρίθμησιν καὶ τὴν ἐμψυχον παράστασιν τῶν ἐν τῇ πανηγύρει πωλουμένων κουδουνιῶν. Τρίτη καὶ τελευταία ἐρχεται ἡ «Θειακούλα, ἱστορία τῆς παραμονῆς». Εἶναι τῶν Χριστουγέννων ἡ

παραμονή, καὶ τὸ γλυκῦτατον θέλητρον τῆς ἐορτῆς καὶ τὸ ζοφερώτατον χειμεριῶν τῆς ἡμέρας, καὶ τὴν ποιήσιν τῶν ὠραίων δημοτικῶν παραδόσεων, καὶ τὴν ἀπόγνωσιν τῆς μοναξίας καὶ τὴν συμφορὰν τοῦ γήρατος, ὅλα ὁμοῦ συμβολικῶς τὰ ἐμφυσᾷ εἰς τὸ πνεῦμα ἡ ἠρώς τοῦ διηγήματος. ἡ γράϊα καὶ πανέρημος Θειακούλα. Ἐξὼ χιονίζει. «Εἶχε σωπάσει κάθε φύσημα ἀνέμου κ' οἱ λευκόφτερες χιονόψυχες, οἱ ἀμάλαγες πεταλοῦδες τ' οὐρανοῦ, ποῦ πρώτα σὰν τρελλὰς φτεράκιζαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ κ' ἄμα ποῦ κάθιζαν στοὺς τοίχους καὶ στὰ κεραμίδια ἔσβυναν ἐλαφρὰ καὶ γλήγορα σὰν ἄσπρες σπῆτες, τώρα ἔπεφταν ἀπὸ ψηλὰ χωρὶς πολλὰ τρελλὰ πετάματα καὶ παιχνίδια στὸν ἀγέρα, μὰ πλεῖο βιαστικῆς, πλεῖο μεγάλης καὶ πλεῖο ἴσης κάτου. Κατέβαιναν κατέβαιναν γλήγορα καὶ μυστικά, ἀμέτρητες κ' ἀτελείωτες ἀπ' τὰ βάθη τ' οὐρανοῦ, ποῦ θάν' ἔλεγες βιάζονται κανένας μὴ τῆς καταλάβῃ κ' ἤθελαν νὰ προφτάσουν. Κι' ἄρχισαν νὰ σκεπάζουσαν γύρω ἐλαφρὰ κ' ἡσυχὰ ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλοῦ πυκνότερες κ' ἀλλοῦ πλεῖο σκορπισμένες, σὰν ἀπ' ἀράχνη καλόπλεχτο παῖνι, ποῦ ἀλλοῦ εἶναι πλεῖο κρουστὸ κ' ἀλλοῦ ἀγανὸ ἢ ξεσχισμένο».

Μὲ τοιοῦτον καιρὸν ἐγκαταλείπει ἡ ὑπέρηγρος καὶ παντέρημος Θειακούλα τὴν πτωχικὴν τρώγλην τῆς, ἐνθα ἐρρίγει ἐκ τοῦ κρύου, καὶ περιέρχεται ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν καὶ εὔχεται τοῦ χρόνου καὶ μὲ τὸ λάλον στόμα τῆς διηγείται ἱστορίας τῶν Καλικατζάρων, τῶν ὁποίων ἡ μνήμη τῆς εἶναι πλουσία ἀποθήκη ἀλλὰ μόλις ἀποδέχονται τὰς εὐχὰς τῆς, καὶ ἀποδιώκουσαν εὐσχήμως τὴν φορτικὴν γράϊαν, ἡ ὅποια οὕτω περιπλανωμένη καταλαμβάνεται ἀπὸ τὴν νύκτα καὶ πίπτει ἀποκαμωμένη ἐκεῖ ἀπέξω τῆς καλύβης τῆς, καὶ ἀπουαρκοῦται καὶ σβύνει καὶ τῆς γίνεται σάβανον ἡ χιὼν. Καὶ τὴν θλιβεράν φύσιν ἐν τῷ λευκῷ σιωπηλῷ τῆς πέθει πληροῖ ἡ εἰκὼν τῆς Θειακούλας ἐναργῆς ἐν τῇ πραγματικότητι αὐτῆς καὶ ἐν ταῦτῷ φανταστικῆς διαστάσεις προσλαμβάνουσα ὡς πλαστικὴ τις ἀλληγορία αὐτῆς τῆς λαϊκῆς ἡδυάλου ποιήσεως, ἣτις ἀποθνήσκει ξένη ἐντὸς τῆς ἰδίας τῆς πατρίδος, ἀστεγος, ριγοῦσα, ὑφ' ὄλων ἀποδιωκομένη, διότι ὄλων συνταράττει τὴν μεγάλην ἐορτήν, τὴν ὅποιαν διάγουσαν ἀνέτως, ἀδιαφόρος καὶ πέζότατα. «Μὲ βραχνιασμένη φωνὴ καὶ σὰν ἀπὸ βαθιὰ βγαλμένη ἔκραξε ἐνὸς τρεῖς φορῆς τὴν μαύρη κόρη τῆς. Λένη. Λένη. καὶ πάλε γύρισε στὸ βαθὺ καὶ βαθύτερο κοιμισμὸ τῆς. Τῆς ἦρθαν ὄνειρα στὸ νοῦ πλανόμορφον καὶ γοητεμένα, πόλεγε πῶς ἀλήθεια τὰ θωροῦσε, καὶ πλάσματα ἰλαρά, μὰ γελασμένα τῆς πα-

ράσταινε ἡ φαντασία. Βρέθηκε ἄξαφνα κοντὰ στὴ φωτιά στὸ παραγῶνι, ποῦ ἦταν καλόστρωτο κ' ἀπαλό, ὅπως τῶξερε σὰν εἶχε τὴν Λένη κ' ἔλαμπε ἡ φλόγα τῆς φωτιάς, καὶ πύρωναν ὡς πέρα τὰ χουτρά δαυλιὰ ποῦ καίγονταν μὲ βρόντο κ' ἡ Λένη τῆς παρέστεκε στὸ πλευρὸ καὶ συχνὰ τὴν ρῶταγε μ' ἀγάπη κ' ἔγνοια. Καὶ ἄπλωσε ἀγάλια τὰ πόδια κεῖ στὴν ἀγγωνή καὶ πλάγιασε κεῖ στ' ἀπαλὸ στρώμα. Κι' ἀποκοιμήθηκε γλυκά, ἐνῶ στ' αὐτιά τῆς σῶνονταν ἡ φωνὴ τῆς Λένης κ' ἔφευγε ἡ ζέστα τῆς καρδιάς, ὅσο ἔπεφτε στὸν ὕπνον..»

Ἡ «Ἱστορίες» τοῦ Γιάννου Ἐπαχτίτη καταλήγουσαν εἰς δύο μικρὰ ποιήματα ἀξιοσημείωτα, τὰ «Μάτια» καὶ τὴν «Ἐπιγραφήν», διὰ τὸν πλοῦτον τῆς γλώσσης καὶ τὸ κάλλος σπανίων τιῶν ἐπιθέτων· οἱ στίχοι τοῦ πρώτου δὲν στεροῦνται λυρικοῦ κάλλους, ἀλλὰ προτιμῶ τὴν πλαστικὴν χάριν τοῦ δευτέρου, λαξευθέντος ὡς ἐξῆς :

Λουλοῦδι τοῦ περιβολιοῦ ξεχωρισμένο ἀπ' τὰλλα,
Ζήλεια κρυφὴ ποῦ τῶβλεπε, χαρὰ τρελλῆ ποῦ τῶξε,
Μὰ κεῖ ποῦ τὸ καμάρωνε καὶ τὰκριβοθωροῦσε,
Ἀπάνου στὴ δροσοβολιά, στὸ μοσκοβόλημά του,
Φύσησε λίβας καμερὸς κ' ἄνεμος βασκανιάρης,
Ποῦ τὴ δροσιά του ρούφησε, τὴ μυρουδιά του πήρε,
Καὶ μαραμένο καὶ χλωμὸ τὸ πλάγιασε στὸ χῶμα.
Κλαῖτε το ποῦ μαράθηκε, κλαῖτε καὶ ποῦ τὸ κλαίει.

(Ἀπὸ τὰ Κριτικά τοῦ κ. Κ. Παλαμά.

ΠΩΣ ΝΑ ΜΑΓΕΥΡΕΥΟΜΕΝ ΧΩΡΙΣ ΦΩΤΙΑΝ

Μᾶς ἐζητήθησαν πληροφορίες περὶ τῶν κιβωτιῶν τὰ ὅποια εἰς ἄλλην ἐποχὴν πολὺ δικαίως θὰ ἠδύναντο νὰ ἐκληφθοῦν ὡς μαγικά καὶ τῶν ὁποίων τὴν χρησιμοποίησιν συνιστᾷ θερμῶς ὁ «Πατριωτικὸς Σύνδεσμος τῶν Ἑλληνίδων» ὁ διατελῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσεως.

Πρόκειται περὶ τῶν ξυλίνων κιβωτιῶν ἐντὸς τῶν ὁποίων τοποθετεῖται ἡ κατσορόλα ἡ περιέχουσα τὸ φαγητὸν μας ἀφοῦ τοῦτο βράσῃ ἐπὶ σχετικῶς ἐλάχιστον χρόνον εἰς τὴν φωτιάν καὶ τὰ ὅποια χωρὶς νὰ ἔχουν πλέον καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν φωτιάν μᾶς παραδίδουσαν ἔπειτα ἀπὸ ὠρισμένην ὥραν τὸ φαγητὸν τελείως μαγευμένον, ἀχνίζον καὶ ὀρεκτικώτατον.

Εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὅποιαν ἡ καύσιμος ὕλη σπανίζει ἐπὶ τοσοῦτον καὶ κατὰ τὴν ὅποιαν τὰ

κάρβουνα, όταν εύρισκονται πωλούνται προς πηνήντα λεπτά και πλέον τήν όκων, πολυτιμότερον δώρον δέν ήδύνατο νά κάμη ό «Πατριωτικός Σύνδεσμος τών Έλληνίδων» προς τό Έλληνικόν σπίτι από τό άπλούστατον ζύλιαν κιβώτιον τό άντικαθιστών κατά μεγίστην άναλογίαν τούς ζυλάνθρακας και τό άερίοφος.

Πράγματι διά τού κιβωτίου τούτου, ή χρήσις κυσίμου ύλης άν δέν καταργήται έντελώς, άλλ' όμως περιορίζεται σημαντικώτατα.

Άν λόγου χάριν ύπολογίσωμεν ότι τό διά τής νέας ταύτης μεθόδου μαγειρευόμενον φαγητόν πρέπει νά παραμείνη περί τό έν τέταρτον εις τήν φωτιάν (κοχλάζον) και περί τας τρεις ώρας έντός τού κιβωτίου χωρίς φωτιάν, εύρίσκομεν ότι κατά τόν τρόπον τούτον άπαιτείται μόνον τό έν δωδέκατον τών ζυλάνθρακων τούς όποιους άπήτει ό παλαιός τρόπος!

Η προκύπτουσα οικονομία είνε καταπληκτική.

Άνεξαρτήτως τής πηγής εξ ής άπέρρευσε ή όφελιμωτάτη συμβουλή και ή όποία έπρεπε νά πείση τούς πάντας ότι πρόκειται περί πραγματικού γεγονότος και ουχι περί μύθου, έπέρχονται ήδη αι μαρτυρίαι εκείνων, οι όποιοι τήν εφήρμοσαν και οι όποιοι μένουν κατενθουσιασμένοι. Όπως ό κύκλος των εύρουθη και όπως έν ταύτῳ άνταποκριθώμεν εις τήν έπιθυμίαν εκείνων οι όποιοι μξς εζήτησαν τας σχετικές πληροφορίας, άναδημοσιεύομεν ένταύθα τας υπό τού «Πατριωτικού Συνδέσμου τών Έλληνίδων» δημοσιευθείσας λεπτομερείς οδηγίας.

Όδηγία διά τήν κατασκευήν κιβωτίου. Λαμβάνομεν κιβώτιον μήκους 48 εκ. και πλάτους 35 εκ. περίπου. Τό περιβάλλον με 3 εφημερίδας εις τό βάθος τού κιβωτίου άπλώνομεν άχυρον ή ρινίσματα ζύλου ψηλά ύψους 5 εκατοστών.

Τοποθετούμεν τήν κατσαρόλαν (εμαγιέ, ή άλλουμίνιον ή τσουκάλι) εις τό μέσον τού κιβωτίου, τήν κρατούμεν και γεμίζομεν τόν περι αυτήν χώρον μέχρι τού χείλους τής με ροκανίδια τά όποια πιέζομεν. Στρέφομεν τήν κατσαρόλαν μερικώς φοράς και τήν άφαιρούμεν εις τόν όγκον τών ζυλοτριμμάτων άπομένει ή θέσις τής κενή λαμβάνομεν τότε ύφασμα πλατύτερον κατά πολυ τού κιβωτίου και καλύπτομεν τό έσωτερικόν αυτού, εφαρμόζοντες εις όλα τά τριχώματα, ούτως ώστε νά μή μείνη κανέν μέρος άκαλυπτόν και τό κερρώνομεν από τό έν μέρος. Έπαναθέτομεν τήν κατσαρόλαν επί τού ύφασματος και πιέζομεν αυτήν νά εισέλθη έντός τής όπης κατά τρόπον ώστε τό ύφασμα επενδύον έσωτερικώς τήν όπήν που άφήκεν ή κατσα-

ρόλα νά λάβη τό σχήμα αυτής και τελειώνομεν τό κάρφωμα τού ύφασματος από όλα τά μέρη. Έκ τού ίδίου ύφασματος κατασκευάζομεν μαξιλάριον γεμισμένον επίσης με ροκανίσματα. Έξωθεν τού κιβωτίου θέτομεν 1 ή 2 γάντζους διά νά κλείη καλά τό σώμα τού κιβωτίου.

Τρόπος παρασκευής φαγητού. Άφοϋ θέσωμεν έντός τής κατσαρόλας τά υλικά τού φαγητού όπερ θέλομεν νά παρασκευάσωμεν, τήν βάζομεν εις τήν φωτιάν, άφίνομεν νά βράση και νά παραμείνη επί τής φωτιάς, από τήν στιγμήν που θα κοχλάση επί τόσα λεπτά όσα δεικνύει ό κατωτέρω πίναξ (δηλ. αναλόγως τού φαγητού) μετά τούτο τό λαμβάνομεν κοχλάζον και χωρίς νά τό ξεσκεπάσωμεν, τό θέτομεν πολυ γρήγορα έντός τής όπης τού κιβωτίου. Τό σκεπάζομεν άμέσως και με τό μαξιλάρι κλείομεν τό κιβώτιον και τό άφίνομεν όσας ώρας όρίζει ό πίναξ χωρίς όμως έν τῷ μεταξύ ν' ανοίξωμεν τήν κατσαρόλαν ή και άλλως τό κιβώτιον. Άν τό φαγητόν παραμείνη περισσοτέραν ώραν έντός τού κιβωτίου, δέν βλάπτει.

Πόσην ώραν πρέπει νά βράση τό φαγητόν εις τήν φωτιάν και πόσην ώραν εις τό κιβώτιον;

Πατάτες 10 λεπτά τής ώρας εις τήν φωτιάν, 1 1/2 ώρα εις τό κιβώτιον. Χόρτα 5 λεπτά εις τήν φωτιάν και 1 1/2—2 ώρ. εις κιβώτιον. Ρύζι 5 λ. εις φωτιάν και 2 ώρ. εις κιβ.

Ποντίγγα 10 λ. εις φωτιάν και 2 ώρ. εις κιβ. Άρνι ή μισχάρι στιφάδο, ψητό κατσαρόλας και χοιρινόν έν τέταρτον τής ώρας εις τήν φωτιάν και τρεις ώρας εις τό κιβώτιον.

Χοιρινό ψητό κατσαρόλας 1/2 ώρα εις τήν φωτιάν και 3 ώρ. εις τό κιβ. Βωδινό βραστό 20 λεπτά εις τήν φωτιάν και 3—4 ώρας εις τό κιβώτιον. Όιπριά 15—20 λ. εις τήν φωτιάν και 3 ώρας εις τό κιβώτιον.

Στιφάδο βωδινό 20 λ. εις τήν φωτιάν και 4 ώρ. εις τό κιβώτιον.

Εις τό οικοκυρικόν τμήμα τού Πατριωτικού Συνδέσμου (όδός Λυκαβητού 29) παρέχονται πληρέστεραι έν ανάγκη οδηγία, πωλούνται δε και έτοιμα κιβώτια. Ένταύθα σημειούται μόνον ή εξής σύστασις. Έπειδή κατά τόν νέον αυτόν τρόπον τού μαγειρεύειν δέν γίνεται μεγάλη εξάτμισις ύγρών, τό νερό τό όποιον τίθεται έντός τής κατσαρόλας πρέπει νά είναι πολυ ολιγώτερον.

Αί έντυποι οδηγία τού Συνδέσμου δέν άναφέρουν τίποτε περί χαλκίνων χυτρών. Λοιπόν ως τας άποφεύγομεν.

ΖΥΘΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ

ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Η νέα όρχήδτρα υπό τήν καλλιτεχνικήν διεύθυνσιν τού κ.

ΝΤΕΛΑΜΠΟΥΟΝΟ

και με τό γλυκύτατο πρώτο βιολι τού κ.

ΠΑΣΑΝΕΝΤΕ

Τρίτην και Παρασκευήν συναυλία.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΤΟΣ 1916

ΔΡΑΧ. 1.000.000 ΚΕΡΑΗ

Καθ' εκάστην κλήρωσιν εκδίδονται 100.000 γραμμάτια αξίας δραχμών 400.000, παρέχοντα κέρδη εις 2.000 γραμμάτια αξίας δραχμών 200.000. Διά τήν κλήρωσιν τής 28 Φεβρουαρίου 1916 εξέδόθησαν ύπ' αυξοντα αριθμόν 1—25.000 άκέραια γραμμάτια παρέχοντα συμμετοχήν εις άκέραιον τό κέρδος και τιμώμενα τέσσαρας δραχμάς και ύπ' αυξοντα αριθμόν 25.001—100.000 τέταρα γραμματίων τιμώμενα μιās δραχμής και παρέχοντα συμμετοχήν εις τό τέταρτον τού κέρδους.

Κέρδη εκάστης κληρώσεως

	Μία κέρδος	εκ	Δραχμ.	80.000	Δραχ.	80.000
1	Κέρδος	εκ	»	20.000	»	20.000
2	Κέρδοι	εκ	»	2.500	»	5.000
6	Κέρδη	εκ	»	1.000	»	6.000
15	Κέρδη	εκ	»	400	»	6.000
1950	Κέρδη	εκ	»	40	»	78.000

Η πρώτη κλήρωσις γενέσεται τῆ 28 Φεβρουαρίου (12 Μαρτίου) 1916, ή δευτέρα τῆ 25 Απριλίου (8 Μαΐου) 1916 ή τρίτη τῆ 27 Ιουνίου (10 Ιουλίου) 1916, ή τετάρτη τῆ 31 Οκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1916, και ή πέμπτη τῆ 31 Δεκεμβρίου 1916 (13 Ιανουαρίου 1917).

Διά πάσαν πληροφορίαν ή ζήτησιν γραμματίων άπευθυντέον εις τό Γραφείον τού Λαχείου τού Έθνικού Στόλου και τών άρχαιοτήτων, ύπουργείον Οικονομικών, εις Αθήνας.

Ο Διευθών Τμηματάρχης: Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

MODES CHAPEAUX
ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ Ι. ΜΑΝΤΟΥΚΑ

Παρελήφθησαν ἐκ Παρισίων τὰ νέα chic Μοντέλα.

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 38.

Τὰ **ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ** νοσήματα

Θεραπεύονται ἐν τῇ τελείᾳ κλινικῇ τοῦ εἰδικοῦ ὀφθαλμολόγου

ΣΠΗΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ

Γ. ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κλπ.

ἐν τῇ Ὀφθαλμολογικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων σπουδάσαντος κλπ.

Ἀθῆναι. 20 ὁδὸς Πειραιῶς. Τηλέφωνον 654,

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ
ΚΑΠΝΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΤΩΝ ΑΔΕΛΦ. ΜΕΞΗ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΑΡΩΜΑΤΙΚΑ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΕΚΛΕΚΤΗΣ

ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ — ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ